کوډ قاتل
(ناول)
Ketabton.com
لیکوال: فیض الله امین
کال: ۱۳۹۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	ګوډ قاتل
ليکوال	فيض الله امين
کال	۱۳۹۹
فېسبوک پته	https://www.facebook.com/hafizollahamin.patan

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

ډالۍ

ټولو د علم،پوهي او ادب مینوالو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازدیگر وو،د څلورو خړو دیوالونو له منځه د بزو اوازونه پورته شول ، د توپک له خولې درې مرمۍ بهر شوې ، له چنارونو مرغیو او بلبلانو د اسمان پر لور وزرې وړپولې ، په کلي کې وېره خواره شوه ، ټولو د خیر دعاګانې کولې ، یوه ډله خلکو چې د جومات ملاامام هم ورسره وو د یو کور په لور منډې کړې ، دروازه یې ټک ټک کړه ، د کور له ننه یو سړي په ډډ غږ اواز کړ:

څوک یی؟

ملاصیب ځواب ورکړ:

زه یم دروازه خلاصه کړه!

دروازه خلاصه شوه ، یو سړی راووت اوږده ګیره، ګرګتو ویښتان، سپین پوستکی یې درلود ، په مخ کې یې ګونځې معلومیدې ، د څلوېښت پنځه څلوېښت کالو ترمنځ وو.

د خلکو په لیدو حیران شو پوښتنه یې وکړه:

- څه خبره ده! ولې دومره ورخطا یی؟

ملا خوله خبرو ته جوړوله ، له شا څخه یو ځوان اوویل:

- زمرکه دا پوښتنه خو موږ له تا کوو ، څه خبره ده موږ د بزو اوازونه واوریدل؟

ملا د ځوان سره خبره ونیوه:

- هو زمرکه بزې د څه وې! خیر خو وو؟

د هغه رنګ زیړ واوښت ، شیبه غلی وو.

ملا هغه ته اوویل:

- وایه کنه زمرکه څه خبره وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک مسکی شو ، هغوی ته یې اوویل:

- ښه تاسو د ډزو لپاره دلته راغلی یی!

اول خو ما اوبخښئ ، چې تاسو مې وډار کړئ.

هغه داسې ده ملاصیب ، زما زوی پیداشو نو د هغه په خوشحالی کې ما ډزې وکړې.

ملا موسکی شو ، له ځان سره یې اوویل:

- شکر خدایه!

د خلکو په منځ کې غالمغال جوړ شو ، ټولو زمرک ته د زوی پیداکیدو مبارکي ورکوله.

ملاصیب زمرک ته ورنږدې شو ، هغه ته یې اوویل:

- زمرکه هغه یو چا ریښتیا ویلي چې افغانان پیداکیږي هم په ډزو مره کیږي هم په ډزو ، ډیر خوښ شوم چې تاته خدای تعالی اخر هم زوی درکړ.

د ملا په لومړی خبرې سره ټولو وخندل ، زمرک هم موسکی شو.

ټول د څو شیبو لپاره د دروازې په مخ کې ولاړ وه.

ملا اوویل:

-هلی راځئ چې د خدای یادولو وخت دی!

ټول روان شول ، څوک د جومات په لور څوک د خپلو کورونو په لور.

زمرک کور ته د ننه شو ، د نهو لورګانو وروسته یې لسم اولاد زوی پیداشوی وو له خوشحالی څخه په جامو کې نه ځایده ، اوس د دوه لورګانو او یو زوی پلار وو ، اووه لورګانې یې په ماشومتوب کې د شرې او ملاریا مریضیو مړې کړې وې.

زمرک په انګړ کې غږ کړ!

- غوټۍ لورې! وه غوټۍ!

غوټۍ غږ نه کوه ،زمرک بیا غږ کړ خو ځواب یې ترلاسه نه کړ ، د کوټې پرلور روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ له سپین مخ او سپینو لاسونو پرته نور ټول اوجود په تور ټیکري کې پټ کړی وو ، سترګې یې د څمکې پرلور نیولې وې ، لاسونه یې پر سینه ایښې وه ، د پښو ګوتې یې قبلې ته مخامخ وې.

زمرک هغې ته اوویل:

ـ شاباس لورې ته خو د ملاصیب څخه هم مخکې لمونځ کوې.

له کوټې بهر شو ، انګړ کې د منجو څخه جوړ شوې زاړه کټ باندې کېناست ، بالښت یې دیوال ته ورنږدې کړ ډډه یې اووهله.

غوټۍ سلام وګرځوه ، لاسونه یې پورته کړل لنډه دعا یې وکړه.

جاینماز یې ټول کړ ژر د باندې اووته ، د پلار مخې ته ودریده ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ بابا تا ماته څه ویل!

زمرک هغې ته اوویل:

ـ لورې د اوداسه لپاره بدني راته راوړه ! او بله دا چې څانګه لور او مور مې چېرته دي؟

غوټۍ پلار ته اوویل:

ـ څانګه د ګاونډیانو کره تللې ویل یې چې د ورور زیری پرې کوم ، او انا جانه مې د مور سره د ننه کوټه کې ده ، د ورور په ترلو کې ورسره مرسته کوي.

هغه اودس وکړ ، غوټۍ ته یې اوویل:

ـلورې زما لونګی راوړه!

غوټۍ لونګی ورته راوړه ، زمرک لونګی تاوه کړه د جومات پر لور روان شو.

څو ورځې هغه ته خلکو د زوی پیداکیدو مبارکیانې ورکولې ، هغه په خپل زوی باندې د ایمل خان نوم کېښود.

ایمل خان غټې شنې سترګې ، خړ ویښتان او سپین رنګ درلود.

د زمرک یوازینی ورور تراب په دوبی کې مسافر وو ، هغه د خپل وراره له پیداکیدو څخه خبر شوی وو ، له ډېرې خوشحالۍ یې کورته ورځ کې دوه درې ځلې زنګونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهل ، تراب څلور کاله مخکې کوژدن کړې وه ، خو د لوړ ولور په خاطر يې له څلورو کالو راهيسې په دوبۍ کې د مسافرۍ شپې سبا کولې ، تر دې وخته يې د ولور نيمايې برخه پرې کړې وه ، غوښتل يې چې کور ته راستون شي او د واده لپاره تيارى ونيسي.

***

زمرک بالښت ته ډډه وهلې وه مور يې او غوټۍ د کټ لاندې په غولي باندې ناستې وې ، د زمرک کشره لور څانګه په کټ باندې د هغه ترڅنګ ناسته وه ، په جيبونو کې يې ورته ګوتې وهلې ، د هغه تليفون ته زنګ راغى ، جيب ته يې لاس کړ ، تليفون يې راواخيست ، په لوړ اواز يې اوويل:

- الــو

شيبه غلې وو ، شونډې يې وخوځيدې:

- ترابه څنګه يې؟

هغه ارام شو بيا يې تراب ته ځواب ورکړ :

- شکر دى ښه دي بابو، څانګه، غوټۍ، ايمل خان او وربنداره دې ټول ښه دي.

تليفون يې مور ته ورکړ.

- بابو تراب دى غواړي له تاسره وغږيږي.

تراب له مور سره غږيدو ، هغې ته يې اوويل:

- بابو ما ټيکټ اوکې کړ(وکړ) ، که خير وو د جمعې په ورځ درځم او رښتيا نن مارکيټ ته لاړم تاته مې بوټان او د لمانځه لپاره جاينماز واخيست ، بابو دعاګانې کوه چې پخير درشم!

د مور له سترګو يې اوښکې روانې شوې:

- زويه الله دې پخير راوله ډېر مې ياد شوى يې ډېر وخت دې اووتو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګه د بابو ترڅنګ ولاړه وه ، له هغې څخه يې تليفون غوښت ، ترهغې يې نه پرېښوده ترڅو يې چې تليفون ورکړ.

ځانګې تليفون غوږ ته يووړ ، په تتوې لهجه يې خبرې شروع کړې:

ـ داده ورورته مې موټر واخله او ماته نانځکه، جوړه، بنګړي او ژاولې.

زمرک کټ کې ناست وو ، خندل يې ،هغې ته يې اوويل: - لورې تاخو ټوله دوبۍ ترې اوغوښته!

تراب هغې ته اوويل:

ـ سمه ده زما نانځکې ، درته اخلم يې.

تراب د ټولې کورنۍ سره وغږېدو ټولو ته يې ډالۍ اخيستي وې هغه له څلور کاله او شپږ مياشتې مسافرۍ وروسته کورته راتلو د لس لکه افغانيو ولور له جملې څخه يې درې لکه افغانۍ لا هم پاتې وې خو زمرک د تراب خسر په ډېرې سختۍ سره د لور واده کولو ته راضي کړی وو.

د جمعې ورځ وه د هغه پرواز اووه بجې وو ، لس بجې د حامد کرزي په هوايي ميدان کې ښکته کيدو.

د غرمې شاوخوا لس بجې وې ، د الوتکې خدمتګار اعلان وکړ:

ـ ګرانو مسافرو موږ د ښکته کيدو په حال کې يو مهرباني وکړئ خپل قمربندونه مو وتړئ!

ټولو قمربندونه وتړل ، څو شيبې وروسته الوتکه په ځمکه کېناسته.

تراب له الوتکې ښکته شو غټه ساه يې اوويسته ، لاسونو څخه يې ستړيا اوباسله ، له هوايي ډګره د باندې اووت ، موبايل ته يې افغانۍ سيم کارت واچولو ، کور ته يې زنګ اووهه:

ـ سلام لالا زه کابل ته ورسيدم اوس له اريوټ څخه د باندې راووتم.

زمرک ځواب ورکړ:

-وعليکم سلام وروره ، شکر چې پخير راورسيدې ،لاره کې خو مشکل نه وه ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه لالا هيڅ مشکل نه وه ، پخير راورسيدم.

زمرک هغه ته اوويل:

ګوره وروره! کابل کې به ډېر پام کوې غله بيخي ډېر دي او بله دا چې له اريوټ څخه سيده د پکتيا اډې ته موټر ونيسه او هلته د پټان موټر پيداکيږي ډاربک(سيده) همدلته راشه! د ګرديز موټرو کې مه سپاريږه!

تراب وخندل هغه ته يې اوويل:

-سمه ده لالا دومره خو بلد يم پام مي دی ته بې غمه اوسه!

دواړو خدای په اماني واخيسته ، تراب يو بيک شاته واچوه ، ستکبس يې په لاس کې واخيست روان شو.

په کور کې د هغه د راتلو لپاره تياريانې رواني وې ،

غوټۍ او څانګې د کور انګړ جارو کوه ، د څانګې جارو درنده وه ، پورته کولی يې نه شوه ، له غوټۍ څخه يې د هغې جارو غوښته ، د کور دروازه خلاصه شوه ، څانګې ورمنډه کړه ، غږ يې کړ!

-پلار مي راغی

زمرک وو ، په لاس کې يې څو پلاستيکونه وه.

څانګې پلار ته اوويل:

ـ بابا ماته دې پاپړ راوړل؟

زمرک ټيټ شو ، څانګه يې غيږ کې ونيوه.

هغې ته يې اوويل:

ـ زه مي د نانځکې لور پاپړ کله هېرولی شم ، د واسکټ جيب ته يې لاس کړ د پاپړو خلته يې راوويسته، هغې ته يې ورکړه ، هغه له بازار څخه غوښنه ميوه او ميټايي راوړې وه ، ډېر خوشحال وو له ډېرې مودې وروسته يې ورور کور ته راتلو ، غوټۍ ته يې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- لورې غوښنه مې رواړه کاکا به دې ناوخته راورسیږي ، وږی به وي ، ښه خوندوره یې پخه کړه!

غوټۍ ورغله ، د غوښې پلاستیک یې واخیست، پلار ته یې اوویل:

- بابا ټوماټر دې ورسره راوړل ؟

زمرک د هو په ښه سر وخوځوه ، هغې ته یې اوویل:

هغه تور پلاستیک ګورې ، همغه کې ټوماټر دي.

زمرک به شیبه په شیبه تراب ته زنګ وهه ، هغه ګردیز ته رسیدلی وو ، دوه ساعته لاره پاتې وه ترڅو خپل کور او کلي ته ورسیږي ، له ګردیز څخه تر پټان ولسوالۍ پورې دوه ساعته لاره ده.

له هغه سره تر ګردېز پورې دوه کسان نور هم وه ، هغوی ګردېز کې ښکته شول ، تراب مخکې سیټ ته بدل شو ، ډرایور موټر ته حرکت ورکړ.

هغه ډرایور ته اوویل:

- لږ ودرېږه یو دوه سپرلی راواخله له تش وتو خو ، ښه ده چې لږ صبر وکړې یو څو کسان راواخلې!

ډرایور په زوره وخندل ، تراب ته یې اوویل:

- وروره زه له هغو ډرایورانو نه یم چې سپرلی پسې یې سترګې اوځي ، روزي رسان الله دی ، ځو اودرېږو نه ، هسې هم ناوخته دی.

تراب ته پرنجې ورغی ، لاسونه یې خولې ته ونیول ، په دوسمال یې خوله پاکه کړه ، شونډې یې وخوځیدې:

- بې شکه چې روزي رسان الله دی خو الله تعالی موږ ته لاسونه، پښې ، عقل او سالم اوجود د دې لپاره راکړی چې د هغه عبادت وکړو او خپلې کورنۍ ته حلاله نفاقه پیدا وګټو.

ډرایور وخندل هغه ته یې اوویل:

- زه نور نه پوهیږم خو زموږ ملایان وایي چې روزی پسې منډې مه وهۀ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د موټر ټایر په موره برابر شو ، تراب ټکان اوخوړ ، لږه شیبه دواړه غلي وه ، تراب شونډې وخوځولې چوپتیا یې ماته کړه هغه ته یې اوویل:

ـ ته پوهیږې! زموږ ملایان د نورې نړۍ له عالمانو سره ډېر توپیر لري، دلته خلکو د اسلام ریښتینی مخ نه دی پیژندلی ، دوی ته اسلام یوازې په ږیره او لونګی کې ښکاري ، ملایان چې وایي روژې پسې منډې مه وهئ دا خبره بیخي غلطه ده، موږ پوهیږو زموږ خوږ پیغمبر محمدص د مکې ، شام او نورو ښارونو ترمنځ مالونه وړل راوړل او تجارت یې کوه ، تجارت خلک د ګټې لپاره کوي او ګټه خلک د دې لپاره غواړي چې روزي پرې لاسته راوړي.

ډرایور د هغه خبرو ته غوږ نیولی وو ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ ایا دا امکان لري چې له الله تعالی پرته موږ یو کار وکړو؟

تراب دسمال واخیست په مخ یې تېر کړ ، هغه ته یې اوویل:

ـ نه دا هیڅ امکان نه لري ، بې شکه چې موږ له الله تعالی پرته هیڅ کار نه شو کولی ، خو الله تعالی موږ ته داسې نه وایي چې تاسو قرار کینئ زه درته روزي کور ته رسوم .

هغه فرمایي چې تاسو حرکت کوئ زه به برکت کوم .

که چېرته زموږ مخې ته تیاره ډوډۍ ایښې وي ، موږ لاسونه په بغلو کې ټینګ ننوستي وي ، د دې لپاره چې الله تعالی موږ ته ډوډۍ په خوله کې راکوي دا غلطه خبره ده ځکه الله تعالی موږ ته لاسونه د همدې لپاره راکړې چې ویې غځوو ډوډۍ پرې راواخلو.

موږ ته یې دوه لاسونه راکړي ، هر لاس پنځه ګوتې لري هره ګوته څو ځایه بندونه لري ، کولی شو چې څو ځایه یې قطع کړو ، دا د څه لپاره!؟

د دې لپاره چې کله ډوډۍ زموږ مخې ته ایښې وي موږ لاس غځوو ، ترڅو ډوډۍ راواخلو ، کله مو چې لاس وغځوه نو ډوډۍ ګوتو کې راخلو په ګوتو کې یې سره راټلوو که چېرته مو ګوتو کې څو ځایه بندونه نه وی موږ به ډوډۍ څنګه خولې ته جوړوله؟

زموږ لاسونه دوه ځایه قطع کیږي یعنې دوه بندونه لري که چېرته نه قطع کیدی زموږ لاسونه سیده پاتې کیدلی ، موږ به خولې ته ډوډۍ څنګه وړله؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږ که چېرته یوازې د لاسونو، ګوتو او په هغو کې څو ځایه جوړو شوو بندونو ته اوګورو نو پوهېږو چې الله تعالی دغه د یو کار لپاره پیداکړي ، بې حکمته نه دي.

که الله تعالی انسان د کار او حرکت لپاره نه دی پیداکړی ، نو بیا یې هغوی ته لاسونه او پښې د څه لپاره ورکول؟

زموږ ملایان وایې چې مرګ په خپله نیټه دی ، له مرګه مه ډارېږئ ، زه هم دا منم ، چې کله الله تعالی اوغوښتل مرګ درته راځي ، خو الله تعالی موږ ته عقل راکړی د دې لپاره چې د ښو او بدو ترمنځ فرق پرې وکړو ، او په دې اوپوهېږو چې الله تعالی موږ ته ژوند د دې لپاره راکړئ ، چې ژوند وکړو ، نه د دې لپاره چې خپل ژوند ختم کړو.

تراب ډرایور ته مخ واړوه هغه غوږ نیولی وو بیا یې اوویل:

زه تاته یو مثال درکوم! یوځای کې اور لګیدلی ، زه ورځم ځان ورغورځوم او زه دا وایم چې مرګ خو هسې هم په نیټه دی ، دلته چې ماته الله تعالی عقل راکړی هغه د څه لپاره ؟ خو د دې لپاره ، ترڅو موږ اوپوهېږو ، چې اور انسان وژني ، موږ باید اورنږدې نه شو ،او که بیا هم موږ اور ته ورځو نو ایا الله تعالی به د قیامت په ورځ له موږ څخه دا پوښتنه ونه کړي چې تاته ما عقل د څه لپاره درکړی وو!؟

ډرایور وتوخل هغه ته یې اوویل:

ـ وروره نه ته ملا یې نه زه ملا یم ، دې خبرو کې ګوتې مه وهه ، هغه څه وایې چې د خدای په کارونو او د بیجلۍ په تارونو کې ګوتې مه وهئ.

تراب وخندل ، له ځان سره یې اوویل: لکه چې زما خبرو خوند ورنه کړ.

ډرایور تیلیفون له جیب څخه واخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ په تیلیفون کې یې اوویل:

ـ الو مشره څنګه یې! غوښنه مې دروانه کړې چې بل چېرې لاړ نشي ، هملته ودرېږه ، درته به یې وسپارم.

تلیفون یې قطع کړ ، جیب ته یې واچوه ، راډیو یې چالان کړه ، د خبرونو وخت وو راډیو کې خبر راغی:

(د ډنډپټان ولسوالۍ اوسیدونکي د مرکز ګردېز او پټان پر لویه لاره د غلو له شتونه سر ټکوي، دوی وایې چې په یاده لاره هره ورځ سلګونه موټر د غلو له لوري اودرول کېږي او د سپرلیو پیسې او نور شیان له ځان سره وړي ، دوی په حکومت غږ کوي چې په دغه لاره دې د غلو مخنیوی وکړي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور وخندل ، ویې ویل:

ـ دې رزیلانو ته ګوره چې دروغ وایي ، موږ هره ورځ په دې لاره ځو او راځو تراوسه مو کوم داسې څه ونه لیدل. راډیو یې بند کړه ، میموري کارډ یې ورواچوه د نذیه اقبال دغه سندره پکې راغله:

(اخوا شم که دې خوا شم ولاړه یم حیرانه

دواړه په نشه کې دې خبر نه دې د ځانه

اوف اوف زه به لیونی شمه)

د ډرایور په اوجود کې د سندرې په اوریدو سره مستې څپې خوارې شوې ، یو دوه ځلې یې لاسونو ته چکه ورکړه.

تراب ډرایور ته په حیرانۍ سره کتل ، نور په خپلو فکرونو کې ډوب وو ، د خپل کور ورور او مور لیدو ته ورخطا وو ، له ډېرې خوښۍ لاره پرې نه ختمیدله.

موټر به کله ورو او کله تېز شو ، تراب سړک ته وکتل ډېر په بد حال وو ،خوله یې وخوځیده :

ـ توبه خدایه! ځلور کاله مخکې خو دا سړک دومره نه وو خراب ، اوس خو بیخي له کاره لویدلی.

ډرایور یوازې وخندل نور د سندرې په نشه کې ډوب وو، لاره زیاته خرابه وه هغه تراب ته اوویل:

ـ ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: تراب

ـ ترابه! ته پوهیږې! زما ډېر ملګري دلته سیدکرم کې دي.

تراب وویل:

ـ ښه ده ، الله دې درته ژوندي لري.

د دوی مخکې یو بل موټر ګرد جوړ کړ ، تراب وتوخل ، شیشه یې پورته کړه.

ناڅاپي درب شو ، د موټر سینه ولړیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډرایور په قهر اوویل:

لعنت خو دې پر داسې سړکونو شي.

ښکته شو ، د موټر لاندې یې سر ټیټ کړ ، تراب ورته کتل بېرته موټر ته وختو، وروسته یې اوویل:

فکر مې وکړ چې د کټاساري مېړمن دې ډاډه کړه(مات کړ) خو روغ دی.

موټر سرعت کم کړی وو ، تراب خوبوړی معلومیده ، د یوې شیبې لپاره به یې سترګې پټې شوې خو چې کله به د موټر ټایرونه په کومه کنده برابر شول ، نو ده به هم ټکان اوخوړ ، سترګې به یې خلاصې شوې.

په ټوله لار همدې خیالونو او سوچونو په مخه کړی وو ، چې څنګه کور ته ورسیدم ، مورجانه مې غېږ کې نیسم ، په مخ او لاسونو یې ښکلوم ، بیا له لالا ښه ټینګه غېږه تاووم ، له ځان سره به غلی مسکی شو.

ډرایور تراب ته پام شو ، هغه ته یې اوویل:

- لکه چې ډېر خوشحال یې ؟

تراب اوویل: هونو بعد له ډېر وخته کورته ځم.

ډرایور وخندل او مخې ته یې کتل.

موټر د پولیسو له پوستې تېر شو ، ماښام تیاره په لړیدو وه ، لږ وړاندې یې ناڅاپه پام شو ، چې دوه موټرسایکلې د سړک په منځ کې ودریدې ، نقاب لرونکې وسله وال د سړک په منځ کې مخامخ د ډرایور خواته د ټوپک خوله تاوه کړه ، د ودریدو اشاره یې ورته وکړه.

تراب په ورخطایۍ سره ډرایور ته کتل ، ډرایور هغه ته اوویل:

- ولسي پاڅون کوونکې دي ، اندیښنه مهٔ کوئ!

موټر یې ودروه ، خوله تړلو کسانو د دوی پر سر ټوپکې ونیوې ، تراب ته د راډیو خبر په ورياد شو او پوه شو ، چې ولسي پاڅون کوونکي نه بلکې غله دي ، د یوه غله له لاس څخه یې ټوپک ونیوه ، په دواړو غلو یې ډزې وکړې ، یو یې په پښه اوویشت ، بل یو څخه ټوپک په ځمکه ولوید ، ګوډه ګوډه منډه یې وهله ، له مخ یې دسمال اوغورځید ، بادامي سترګې یې په رانجه توری کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویښتان یې درلودل ، پلن ببر لاسونه یې وه ، هغه تېښته کړه ، ډرایور په ځمکه پروت ټوپک ته منډه کړه هغه یې واخیست.

د تراب په لاس کې ټوپک وو ، لاسونه یې رپیدل ، د ډرایور لور ته یې مخ واړوه ، چیغه یې کړه!

ـ هله راځه چې ځو!

ډرایور ولاړ وو ، څه یې نه ویل.

هغه وروړاندې شو: هله راځه چې ځو کنه ولې ولاړ یې!؟

ډرایور لاسونو کې ټوپک نیولي وو ، تراب ته یې اوویل: راځه موټر ته پورته شه ځو حرکت کوو.

تراب د موټر په لور روان شو ، د موټر دروازه یې خلاصه کړه ، له شا طرفه پرې غږ شو!

ـ لاسونه دې پورته کړه ، او ټوپک په ځمکه اوغورځوه!

هغه په حیرانی سره شاته مخ واړوه ، ډرایور یې په سر ټوپک نیولی وو.

د تراب شونډې وخوځیدې:

ـ ته هم د دوی سره یې!؟

ډرایور وخندل:

ـ هو که چېرته تا سرزوري نه وی کړي ، شیان دې دوی ته ورکړی وای ،بیا به ما او تا یوځای کور ته لاړ وای ، خو چې تا په دوی ډزې وکړې ، هغه زما شریکان دي نو زه کله دوی داسې پرېښودلی شم ، اوس نو ته له دې ځایه ژوندی نشې تللی ، څوک چې زموږ څهرې اوګوري بیا یې ژوند ناممکن دی.

تراب ورخطا او حیران ولاړ وو ، لږ وروسته د پوستې پولیس راورسیدل ، د تراب سترګې د پولیسو په لیدو وځلیدې ، زړه یې داډ پیداکړ ، چې ښه شوه پولیس راورسیدل ، چې کله نږدې شول ، له پولیسو سره یو کس ګوډه ګوډه پښه وهله ، د دوی په لور روان وو ، همغه کس وو کوم چې شیبه وړاندې تښتیدلی وو.

د پولیسو مشر د تراب په لیدو سره په زوره وخندل ، ګوډ سړي ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه بازه دې په تاسې ډزې کړې وې!؟

قومندان د تراب مخې ته ودرېد.

تراب هغه ته اوویل:

- قومندان صیب دوی غله دي ، غوښتل یې چې زما شیان واخلي ، ډرایور هم ورسره دی.

قومندان په رشخند سره اوویل:

ښه دوی غله دي! بس ته بې غمه اوسه ، زه به یې پل چرخي زندان ته درته ولېږم.

قومندان غږ کړ!

- بازه دلته رانږدې شه!

باز ګوډه پېښه وهله ، ترخنګ یې ودرید.

قومندان هغه ته اوویل:

- دې سړي څنګه دا جرات وکړ ، چې پر تاسو ډزې وکړي؟ په دې خبرې سره د تراب په زړه کې کرنګ شو ، رنګ یې ژېړ واوښت ، هغه ته معلومه شوه ، چې پولیس ډرایور او غله ټول سره یو لاس دي ، د ناهیلۍ کندې ته وغورځید په زړه کې یې تېره شوه چې نور یې د ژغورلو چانس نشته ، د پولیسو قومندان غټ ببر ویښتان او شاخ برېتونه درلودل ، یو قدم شاته شو ، تراب ته یې په ګېډه کې لغته ورکړه ، قومندان ډرایور او ګوډ باز د سوکانو او لغتو ګذارونه پرې وکړل ، ترهغې چې ښه پرې ستړي شول.

د هغه له خولې څګیروي وتل دوی ته یې زارۍ کولې:

- خیر دی ما ، مه وهئ ، هرڅه درسره واخلئ ، ما پرېږدئ چې کور ته لاړ شم.

باز ورنږدې شو ، خوله یې خلاصه کړه:

- کور ته خو به خامخه ځې ، نه ربښتیا ځې به نه ، ورل کېږي به.

تراب هغه ته اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیر دی ما پرېږدی کور کې مې مور راته په تمه ده.

باز وخندل ، ترې پورته شو.

د هغه جیبونه یې ولټول ، پنځوس درهم او اته زره افغانۍ یې له جیبه ترې اوویستې، تلیفون او نور هغه شیان چې د کور لپاره یې اخیستي وه ټول یې ترې واخیستل.

باز له ډرایور څخه ټوپک واخیست ، د هغه په سر یې کېښود.

د تراب زنې لړزه کوله، د بې وسه انسان په څېر یې له دوی څخه د خلاصون خیرات غوښت ، له بدن یې دم دوک ختلی وو ، سترګې یې رډې راوتلې وې مخې ته یې مور او کور تاویدل.

بیا یې اوویل:

ـ خیر دی ما پرېږدی چې کور ته لاړ شم.

باز ګوتې ته زور ورکړ ، په هغه یې ډز وکړ ، تراب ولویده ، له سترګو یې غټ رانه څاڅکي پر خړه ځمکه پرېوتل ، سترګو ته یې د مور څلور کاله پخوانی انځور تاویده راتاویده ، وروستی ساه یې اوویسته. سترګې یې سره ورغلې

***

زمرک په اندېښنه کې وو ، تراب باید کورته وختي رسیدلی وای ، درې ساعته کېدل چې هغه ته یې زنګ وهه خو تلیفون یې بند وو.

د کور ټول غړي ورخطا وه ، د تراب مور اودس وکړ په جاینماز پرېوته ، خدای تعالی څخه یې د تراب سلامتیا غوښته.

د شپې نهه بجې وې ، د زمرک زړه بې صبره شو ، مور ته یې غږ کړ:

ـ بابو زه ځم ، ته مه خفه کېږه تراب ورور مې روغ رمټ راولم ، کېدایشي لاره کې یې موټر خراب شوی وي ، زه به یې پوښتنه وکړم.

له کوره اووت ، د ولسوالی بازار ته لاړ ،هلته یې د کابل په اډه کې د خپل ورور پوښتنه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول په دې خبر وه ، چې ورور یې په لاره کې د غلو له لورې وژل شوی خو چا هغه ته احوال نه شو ویلی ، زمرک پوه شو چې څه خبره شوې.

ټولو ته یې اوویل: د خدای په خاطر چې هرڅه شوې وي ماته اووایی ، په ورور مې څه شوي؟

یو کس رامخکې شو زمرک یې ګوښه کړ ټوله خبره یې ورته وکړه ، شیبه وروسته د زمرک چیغو په بازار کې د غم شپیلۍ وغږوله ، د کلیوالو موټر یې کرایه کړ ، د سیدکرم په لور زمرک او یوڅو نور کلیوال ورسره روان شول،مور یې د زامنو په ورکیدو سره په اندېښنه کې وه شیبه په شیبه یې ژړل ، غوټۍ یې ترځنګ ناسته وه ، هغې ته ویل:

ـ انا جانې ژاړه مه کاکا او پلار به مې راشي.

شپه ناوخته وه خو د تراب او زمرک درک نه وو د شپې دولس بجې وې زمرک او کلیوال یې سیدکرم ته ورسیدل د پیښې په ځای کې یوازې وینې پاتې وې د تراب جسد د پوستې پولیسو د ولسوالۍ روغتون ته انتقال کړی وو.

دوی روغتون ته ورغلل ، زمرک د تراب له سره ځادر لرې کړ هغه ژړل کلیوالو تسلیت ورکوه

کوم قومندان چې د تراب وژلو کې له باز سره یوځای وو ، زمرک ته یې د قاتلینو د نیولو ډاډ ورکوه.

سهار زمرک او کلیوالو یې د تراب جسد واخیست د کور په لور روان شول د زمرک له سترګو په ټوله لاره اوښکې بهیدې.

کلیوالو ورته ډاډ ورکوه ، هغه ویل: چې زه به بابو ته څه وایم! هغې ته ما اوویل چې تراب درته روغ رمټ راولم ، په مخ یې د ځادر پیڅکه تېره کړه اوښکې یې پاکې کړې.

مور یې ټوله شپه په ویښه او اندیښنه کې تېره کړې وه ، د زامنو د راتلو په تمه وه.

د ورځې نهه بجې وې ، د دوی په کور کې بروبار جوړ شو ، د کلي ښځې د تراب جسد راوړلو څخه مخکې د دوی کورته ورغلې وې.

مور یې د ښځو په ورتلو سره ورخطا وه ، لاسونه یې رپیدل ، خبرې یې ستوني کې بندیدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ښځو يې همدا پوښتنه کوله: په تراب زوی مې څه شوي! زوی مې چېرته دی؟ هیڅ ښځې دا جرات نشو کوی چې اصلي خبره ورته وکړي.

د کور ستره دروازه خلاصه شوه ، ماشومانو منډې کړې ، غږ يې کړ!

- هلی تراب يې راوړ!

د تراب تابوت يې د کور په دروازه د ننه کړ ، مور يې د تابوت او کټ په ليدو چيغې کړې ، دومره چيغې يې اووهلې چې د ټول کلي د سترو ورو له سترګو اوښکې وبهيدې ، چيغو يې د اسمان پربښتې وژړولې د کلي مرغانو او بلبلانو د غم سندرې زمزمه کولې.

***

د تراب د مرګ کال پوره شوی وو.

زمرک انګړ کې په زاړه کټ ناست وو ، په فکرونو کې ډوب وو ، د کور دروازه ټک ټک شوه ، هغه خولی په سر کړه ، سترې غونتې د یاالله په ويلو سره له خپل ځایه جيګ شو ، د دروازې په لور روان شو ، غږ يې کړ! - څوک يې!

د دروازې له شا يو کس ځواب ورکړ:

- زه يم ، تورګل

زمرک دروازه خلاصه کړه ، له تورګل سره يې سترې مشي وکړه ، هغه ته يې اوويل:

څه خبره ده تورګله ، څنګه دې پيښنه راوکړه ؟

تورګل اوويل: زمرکه ، نن د اوبو وار ستا دی ، سباته د بر کلي اخترګل وار دی ، ما ويل خبر دې کړم چې بيا ونه وايې.

هغه د تورګل په مټ لاس کېښود ، شونډې يې وخوځېدې: ښه شوه تورګله ، چې راپه ياد دې کړه ،کنه زما څخه خو خپل وار بيخي هېر وو.

تورګل اوويل: زه اوس ځم ، د غواو لپاره واښه راوړم ، ماته کوم خدمت وي امر کوه.

زمرک هغه ته اوويل: تورګله چېرته ځې! چای به دې څکلی وو بيا به تللی وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورګل په خندا شو ، شونډې يې خلاصې کړې: زمرکه ، نن نه کېږي ، قرض دې وي کوم بل وخت.

زمرک کور ته د ننه شو په کټ کې کېناست ، سوچونو او فکرونه په مخه کړ.

مور يې راغله ، ترڅنګ يې کېناسته: زمرکه زويه څه خبره ده خفه معلومېږې؟

هغه مور ته ورنږدې شو ، د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو يوه خبره ما ډېر ځوروي ، کله چې اسلام يو کار منع کړی وي، موږ هغه کار ولې ترسره کوو؟

مور يې وخندل هغه ته يې اوويل:ولې زويه موږ کوم داسې کار کړی چې زموږ دين منع کړی او موږ يې ترسره کوو؟

- بابو اسلام وايي، انسان مه وژنئ ، موږ يې وژنو.

بل انسان ته ضرر مه رسوئ موږ يې رسوو.

د بل چا حق مه خورئ، موږ يې په کيسه کې نه يو.

وايي چې د بدل نکاح نشته موږ يې ترسره کوو.

په اسلام کې د خور لور په بدو کې ورکول حرام دي موږ يې ورکوو.

وايي چې هلک او انجلۍ دې په خپله خوښه واده وکړي موږ د هغوی خوښه په نظر کې نه نيسو.

اسلام ولور اخيستل حرام ګرځولي موږ يې اخلو.

بابو دا نو څنګه مسلماني شوه؟

موږ بيا په کوم دليل جنت ته د تللو ادعا کوو؟

په کوم دليل له الله تعالی څخه د ښې ورځې تمه لرو؟

مور يې غلې وه بيا يې هغه ته اوويل: زويه دا خبرې دې ولې وکړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل: بابو هسې زړه مو راډک شو ، هغه ملک صیب ، د تراب خسر څو ورځې مخکې راغلی وو ، ویل یې د تراب د مړینې کال پوره شو ، تاسو باید یوه پرېکړه وکړئ.

مور یې په ژاړه شوه له خولې یې د تراب زوی د مرګ دردونه اووتل: اخ ترابه زویه اخ!

زمرک مور په غېږ کې ونیوه هغې ته یې اوویل

- ژاړه مه مورې.

د دروازې ټک ټک شو ، زمرک پاڅیدو ورغی ، د جومات امام وو ، د ملا په لیدو حیران شو ، هغه ته یې اوویل: ملاصیب پخیر راغلې څنګه دې زموږ د خوارانو جونګړې ته زړه وکړ؟

ملا وخندل شونډې یې وخوځیدې: استغفرالله زمرکه دا ته څه وایې! زه خو هر وخت غواړم چې دلته راشم خو ستونزې زیاتې دي ، نه اوزګارېږم ، زمرکه د دې لپاره راغلم چې هغه د تراب خسر نن جومات ته راغلی وو ، ویل یې چې زمرک ته ورشه ، او هغه موضوع باندې خبرې ورسره وکړه.

زمرک اوویل: اه ملک صیب ، تا څه اور اخیستی ، چې تراب ژوندی وو ، راکوله دې نه ، اوس دې بیا صبر نه کېږي.

هغه سوړ اسویلی اوویست

- سمه ده ملاصیب راځه چې خو حجرې ته هلته به وغږیږو

دواړه روان شول ، حجره کې یې د نیم ساعت لپاره سره مجلس وکړ ، وروسته پاڅیدل د زمرک شونډې وخوځیدې ، ملا ته یې اوویل: ملک صیب ته اووایه چې زه بیا په خپله درځم بل چاته به ضرورت نه وي چې راویې لیږي.

ملا اوویل سمه ده زه به ورته اووایم ، هغه د جومات پر لور لاړ ، زمرک د زاړه کټ په لورې روان شو.

کېناست خفه معلومیده ، مور ترې پوښتنه وکړه: زویه څه خبره ده ملاصیب څه ویل ؟

هغه وتوخل: بابو د تراب خسر رالیږلی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې په ژاړه شوه ، زمرک ورنږدې شو هغې ته یې اوویل: مورې ژاړه مه ، کمزورې کیږې ، سینه دې هسې هم خرابه ده ، ټوخی درځګیږي.

(د پښتنو په ډېرو سیمو کې دا رواج دی چې د مړه شوي کس کوژدن به د یاد کس له ورثاوو څخه کوم کس ځان ته په نکاح کوي پرېښودل او بل چاته ورکول یې بې غیرتي او شرم ګڼل کېږي)

د ورور مرګ، غریبي او بې وسي او له بل طرفه هغه دودیز مجبوریت چې د خپل ورور کوژدن باید ځان ته په نکاح کړي ، د زمرک ژوند له ستونزو سره مخ کړی وو ، که داسې یې نه وی کړي نو خلکو پیغورونه ورکول ، زمرک همداسې وکړل د تراب کوژدن یې ځان ته په نکاح کړه ، که څه هم د ده خوښه نه وه.

****

ورځې او شپې وتې ، له نوې مېرمنې سره د زمرک د واده کال پوره کیدو.

نیمه شپه وه مېرمنې یې غږ کړ: زمرکه زه ښه نه یم.

هغه زر پاڅیدو ، مور ته یې منډه کړه.

هغې ته یې غږ کړ: بابو ، وه بابو ! اینګور دې ناروغه ده ،

مور یې پاڅیده د هغې ترڅنګ ورغله ، شیبه وروسته یې زمرک ته اوویل:

ـ زویه د ماشوم زیږیدو وخت یې دی ، باید ډاکترې ته یې بوځو.

زمرک د واسکټ له جیبه تلیفون واخیست ترڅو د موټر واله ته زنګ اووهي ، انتن نه وو سیګنالونه قطع وه ، هغه ته ورپه یاد شوه ، چې پرون طالبانو مخابراتي ستنه په بمونو الوځولې ، خوله یې په قهر خلاصه کړه:

ـ لعنت خو دې ستاسو پردې جهاد شي.

مور یې ورته پام شو هغه ته یې اوویل:

ـ زویه څه خبره ده؟

زمرک سوړ اسویلی اوویست ، ځواب یې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مورې پرون طالبانو ستنه الوزولي شبکې کار نه کوي، غوښتل مې ډرايور ته تليفون وکړم ، خو نه کيږي.

غوټۍ او د هغې مور د زمرک د نوي مېرمنې ترڅنګ ناستې وې ، څانګه هم راپاڅېده د هغوی ترڅنګ کېناسته.

زمرک څادر په مټ واچوه ، تېزه رڼايي يې له ځان سره واخيسته ، مور ته يې اوويل:

ـ زه بر کلي ته ځم ، چې يو موټر راپيدا کړم.

هغه په لاره تېز تېز قدمونه وهل ، يو کور ته يې غږ کړ ، د کور له منځه يوې زړې ښځې اواز کړ:

ـ څوک يی؟

زمرک ځواب ورکړ زه يم ، زمرک ، اتل مې پکار وو. ښځې هغه ته اوويل:

ـ په اتل باندې څه کوې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ مېرمن مې ناروغه ده ، که موټر تر بازاره پورې راسره بوځي.

هغې اوويل: اتل په کور کې نشته.

زمرک له هغه ځايه روان شو ، يو بل کور ته ورغی له هغه کور څخه هم يوې ښځې ځواب ورکړ زمرک ته يې اوويل:

دوه ورځې مخکې طالبانو د کلي يو موټر د شپې په بم والوزولو ، خاوند مې نشي درسره تللی ، په خپله خو څوک د مرګ خولې ته نه ورځي.

هغه د يو څو نورو کورونو دروازې هم ټک ټک کړې ، خو هيچا موټر بولو ته ، زړه ورسره ښه نه کړ.

چا ورته ويل: چې لاره کې طالبانو ماينونه ځای پر ځای کړي ، چا ويل چې موټر او يا د موټر خاوند په کور کې نشته ، هغه په ناهيلۍ سره روان شو.

کور ته لاړو ، مور يې اوويل:

ـ څنګه شو زمرکه زويه موټر دې راوست؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د نه په بڼه سر وخوځوه وی ویل:

ـ د طالبانو له ډاره هیڅوک راسره نه ځي وایي لاره کې یې ماینونه ښخ کړي.

مور یې شونډې وخوځولې:

ـ الله خو دې طالبان په قهر اخته کړي ، له موږ غریبو خلکو څه غواړي؟

زمرک ناهیلی ولاړ وو ، مېرمنې ته یې کتل د هغې وضعیت خراب وو. له درده یې چیغې وهلې ، د زمرک مور د هغې ترڅنګ ناسته وه ، د هغې لاسونه یې نیولي وه ، ویل یې صبر وکړه لورې هرڅه به تېر شي.

ټول له هغې څخه تاو وه ، چا خبرې نه کولې یوازې د ناروغې مېرمنې زګیرویو چوپتیا ماته کړې وه.

زمرک بهر له ځان سره یوازې د کټ په څنډه ناست وو.

له کوټې یې د مور چیغې واوریدې:

ـ لورې! لورې!

زمرک ورخطا شو ، منډه یې کړه ، په مور یې غږ کړ:

ـ بابو څه خبره ده ، څه شوي؟

مور یې په ژړغوني غږ اوویل: زویه په لور مې څه کیږي ، باید یو کار وکړو چې هغه ډاکټرې ته بوځو.

هغه تاو راتاو شو ، لاره ترې ورکه وه ، له کوره اووت د سیمه ییزو پولیسو پوستې ته ورروان شو ، کله چې ورنږدې شو له هغې خوا د ټوپک بلوټ اووهل شو ،

د دربش غږ یې واورید ، زمرک ځای پر ځای ودرید.

یو کس ورته نږدې شو ، د ټوپک خوله یې د ده په طرف نیولې وه ، په هغه یې غږ کړ:

ـ لاسونه دې پورته کړه ، څوک یې ، او دلته په دې وخت کې څه کوې؟

زمرک ځواب ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زمرک یم ، په کور کې مریضي لرم تاسو ته راغلم ، چې له ماسره مرسته وکړئ.

د پوستې له منځه یو بل کس غږ کړ:

- ملګریه موږ ډاکټران نه یو ، ډاکټر ته ورشه!

زمرک اوویل: زه پوهیږم چې تاسو ډاکټران نه یی خو موټر ته ضرورت لرم.

هغه یې پوستې ته د ننه کړ ، هلته یې توله خبره ورته وکړه ، شیبه وروسته د سپینې رنجرې ګروپونه ولړیدل

څلور تنه عسکر بډې ته وختل ، یو کس د موټر سټیرنګ ته کېناست ، زمرک د ډرایور ترڅنګ مخکې سیټ ته وختو.

هغه کور ته ورسید ، منډه یې کړه ، مور ته یې غږ کړ:

- بابو زه راغلم ، هلی راځئ چې ځو!

کوټې ته د ننه شو ټولو ژړل ، زمرک په حیرانی سره دوی ته کتل پوښتنه یې وکړه:

- بابو ولې ژاړی؟ راځئ چې ځو کنه!

مور یې هغه ته اوویل:

- هغه مړه شوه

زمرک اوویل: څه! هغه مړه شوه!؟

دیوال ته یې تکیه اووهله ، شیبه په همغه ځای کې ولاړ وو ، وروسته هغې ته ورنږدې شو د مېرمنې سترګې یې پټې وې ، حرکت یې نه کوه ، ساه یې ورکه وه، بیا یې ماشوم ته وکتل هغه هم بې حرکته وو.

د هغه له سترګو اوښکې توی شوې.

د هغې ترڅنګ خاموش ناست وو، ټولو ژړل، د موټر رېنګ شو ، زمرک اوښکې په لستوڼي پاکې کړې ، پاڅیده له کوره بهر شو د پولیسو ترڅنګ ورغی.

پولیسو هغه ته اوویل:

- زمرکه څه خبره شوې! راځئ کنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک اوویل:

ـ مېرمن مي مړه شوه.

پولیس هک پک ودریدل ټولو اوویل:

ـ انا الله وانا الیه راجعون

یو کس رامخکې شو د زمرک په مټ یې لاس کېښود ، هغه ته یې اوویل:

ـ زمرکه مه خفه کېږه د الله تعالی امر به همداسي وو.

د موټر له باډی څخه عسکر غږ کړ:

ـ قومندان صیب باید چې لاړ شو هلته ملګري یوازې دي هغوی ته باید ورشو.

دوی ټول موټر ته وختل د موټر لایټونه ولګیدل او روان شول.

له کوره د ژړا اوازونه پورته کیدل، زمرک ښه شیبه د دروازې مخې ته ناست وو له ځان سره یې وژړل ، بیا یې اوښکې پاکې کړې ، کور ته دننه شو ،کوټې ته ورغی ټولو ته یې اوویل:

ـ ژاړئ مه ، پاڅېږئ کور پاک کړئ ، نور کارونه سمبال کړئ

زه ځم چې د مېرمنې پلارګانی مې راخبره کړم.

***

د اوړي تکنده ګرمي وه زمرک له ښاره راغی اوجود یې لوند خیشت وو خولو یې په ځان کې وچ ځای نه وو پرېښی ، ایمل خان منډه کړه د زمرک په لاس کې د الف ب سیپاره وه د هغه له لاسه یې واخیسته ، ژر یې د سیپارې ورقې واړولې ، څانګې ته ورغی هغې ته یې اوویل: خورې پلار مې ماته سیپاره ادیه کړه.

ایمل خان د کلي په جومات کې سبک شروع کړ.

د ځیرکتیا او تکړه توب صفتونه یې په ټول کلي کې کیدل ، زمرک خپل زوی ته خوشحال وو ، هغه ته یې لوی ارمانونه لرل ، غوښتل یې چې زوی یې ډاکټر شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه پېتو ته د ويالي پاکولو لپاره تللی وو ، کورته د ننه شو په لاس کې يې لور او بېلچه وه ، لور يې د ديوال په سوري کې ځوړند کړ ، بېلچه يې د کاله په کونج کې ودروله ، پېښې او د پرتوګ خولې يې په ختو ککړې وې ، په انګړ کې يې يو خوا بل خوا وکتل ، څوک نه وه غږ يې کړ!

- غوټۍ لورې! له غږ سره سم توخي ونيوو.

غوټۍ له کوټې راووته ، د پلار مخې ته ودريده ، هغه ته يې اوويل:

- بابا راغلم څه دې ويل ؟

زمرک هغې ته اوويل:

- لورې اوبه راوړه چې پښې مو په ختو ککړې دي.

غوټۍ سترګې لاندې وغړولې د هغه پښو ته يې وکتل پوښتنه يې وکړه:

- بابا دا ولې؟

هغه ځواب ورکړ:

- لورې د پېتو وياله له خاورو ډکه شوې وه هغه مو پاکوله.

غوټۍ اوبه راوړې ، زمرک پښې اومينځلې ، په برنډه کې هوار غولي باندې کېناست

ايمل خان ، ځانګه د زمرک مېرمن او مور يې له کوټې راووتل ، ټول يوځای په غولي ناست وو ، زمرک ايمل خان ته اوويل:

- زويه جومات ته تللی وې؟

- هو بابا تللی ووم.

- افرين زويه تکړه شه چې قران شريف دې ختم کړ ښايسته موټر درته اخلم

ايمل خان موسکی شو هغه ته يې اوويل:

- بابا جامې به هم راته اخلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک موسکی شو: سمه ده زویه درته اخلم یې ، د ایمل خان په ویښتانو کې یې ګوتې وهلې هغه ته یې اوویل: زویه یوه ورځ به ډاکټر یې د مور په لاس به دې د فشار ماشین ایښی وي.

ټولو وخندل د ایمل خان مور له خندا وروسته خفه معلومیده ، زمرک هغې ته پام شو خو څه یې ونه ویل

وروسته چې یوازې شول له هغې څخه یې د خفګان پوښتنه وکړه.

هغې زمرک ته اوویل:

- ستا ارمان دی چې ایمل خان سبق اووایي او ډاکټر شي خو زه ډارېږم ، چې غریبي ستا دغه ارمان نیمګړی نه کړي.

هغې به هر وخت زمرک ته د غریبی یادونه کوله او ویل به یې چې تعلیم پیسو ته ضرورت لري د پیسو لپاره یې د غوټی د واده کولو خبره هغه ته کوله خو زمرک یې مخالفت کوه او ویل به یې ولور اخیستل حرام دی زه یې نه اخلم.

زمرک د پولي پر سر ناست وو د مېرمنې خبرې یې په ذهن کې تاویدې ، هغه له ځان سره اوویل ولور حرام دی، نو زه یې څنګه واخلم!؟ له ځایه جیګ شو روان شو په لاره یې همدا سوچونه کول، بیا یې پرېکړه وکړه چې اوس به د غوټی ولور واخلم ، کله چې وسې(شتمن) شوم بېرته به یې غوټی ته ورکړم.

غوټی د شپاړسو کلونو وه خلک یې کله کله مرکې ته راتلل خو زمرک د غوټی لپاره باسواده، هوښیار او دینداره هلک غوښتو ، شتمنه کورنی هم اړینه وه ځکه د ایمل خان د تعلیم لپاره باید زمرک په لوړ ولور واده کړې وای ، زمرک غوټی د کلي یوې شتمنې کورنی ته په اته لکه افغانی ورکړه ، د واده موده یې کال وروسته وټاکله او پیسې به یې د همدې کال په موده کې ورکولې ، هغه د لور لپاره د ښې کورنی په موندلو او د زوی د تعلیم لپاره د پیسو په پیداکیدلو خوښ وو

***

د زمرک مور ناروغه شوه ، ورځ تر بلې کمزوري کیده. هغه د مور لپاره اندېښمن وو ، هره ورځ یې د کلي ډاکټر ته بوتله ، ګټه یې نه کوله څو ځلې یې د ولسوالی روغتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته بوتله خو کومه نتیجه یې ورنه کړه یوخوا غریبي بل خوا د مور رنځ او درد ، زمرک سخت ځوروللو ، هغه مجبور شو چې د مور تداوی لپاره د غوټۍ له خسرګانۍ څخه پیسې واخلي د غوټۍ خسرګانۍ ورته په لومړي ځل پنځوس زره افغانۍ ورکړې ، زمرک په پیسو د کور لپاره لږ څه خوراکي توکي واخیستل او په پاتي پیسو یې مور خوست ولایت ته د تداوی لپاره بوتله ،

کور یې ایمل خان ته پرېښود ، چې دې وخت کې د پنځو کالو شوی وو.

دوی هلته دوه ورځې تېرې کړې ، مور یې ډاکټر ته بوتله کله چې ډاکټر ته ننوتل ، کاریګر وټوخل ډاکټر هغه ته وکتل ، کاریګر ډاکټر ته اشاره وکړه ، چې د لرې دي.

یعني له لرې ځای څخه راغلي ، (ځینې ډاکټران د پیسو لپاره داسې کار کوي کله چې پوه شي مریض یې د لرې سیمې دی بیا نو ورته بڼه پریمانه درمل ورکوي) ډاکټر د کاریګر په اشاره پوه شو ، د زمرک مور ته یې د پنځلس زره افغانیو نسخه ورکړه ، شل ورځې وروسته یې بیا اوغوښته.

دوی کور ته راغلل ، مور یې شل ورځې درمل اوخوړه خو فرق یې ونشو ، درد یې ورځ تر بلې زیاتیده زمرک بیا د غوټۍ خسرګانۍ څخه د پیسو غوښتنه وکړه هغوی ورته څلوېښت زره افغانۍ ورکړې ، همغه ډاکټر ته ورغلل ، زمرک ډاکټر ته د مور درد د زیاتیدو اوویل.

ډاکټر په غوسه شو ، د تمثیل پانه یې خلاصه کړه. زمرک ته یې اوویل:

ـ کومه نسخه چې ما درکړې وه ، هغه مو په مور سمه نه ده خوړلي نو درد به یې څنګه ارام شي؟

زمرک اوویل: ډاکټر صیب کوم ډول چې تاسو راته ویلې وه همغه ډوَل ما په خپلو لاسونو مورته دوا ورکوله

ډاکټر پلاستیک ته لاس کړ یو پاکټ ګولی یې راواخیستې د هغه مخې ته یې ونیوې.

ـ دا مو څنګه ورکولې؟

زمرک اوویل: ورځ کې یوه ګولی.

ډاکټر وخندل: ګوره کنه زه دروغ نه وایم ، دا ورځ کې دوه ګولی دي تاسو یو ورکړې.

هغه فکر یووړ له ځانه سره یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کيدايشي ډاکټر سمه خبره کوي.

ډاکټر ورته دا ځلي ډېر معاينات وکړل ، درمل يې هم ښه ډېر ورکړل ، کله چې زمرک د حساب پوښتنه وکړه.

د حساب مسوول هغه ته د شل زره پنځه سوه اتيا افغانيو اوويل ، هغه حيران شو حسابدار ته يې اوويل: دومره پيسې د څه شي شوې!؟

حسابدار هغه ته د معايناتو نومونه اخيستل:

ـ پلانکی ټيسټ دومره قيمت لري ، پلانکی دومره ، پلانکي درمل دومره ، پلانکي دومره ، حساب يې ورته پوره کړ.

هغه مجبور شو چې ورسره ويې مني ، جيب ته يې لاس کړ پيسې يې ورکړې ، حسابدار اوويل:

ـ اتيا افغانۍ دې ستا لپاره تخفيف وي.

زمرک طرخه خندا وکړه روان شو.

دوی هلته د لږ پاتې کېدلو وروسته کورته راغلل

***

منی وو د خزان سپيره بادونو د ونو نازکي پاڼي غورځولې ، بزګاران په پټيو کې د حاصلاتو په راټولولو مصروف وو ، ايمل خان له خپل پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله ، دوی هم د نورو بزګرانو په شان پټو کې مصروف وه.

ايمل پام شو چې ځانګه په منډه د دوی خواته روانه ده. پلار ته يې اوويل:

ـ بابا ځانګه راغله.

زمرک وکتل ځانګه د دوی په لور روانه وه ، کله چې ورسيده نو له سترګيا يې غږ بند بند کيده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بابا بابو ، بابو!

زمرک هغې ته اوويل:

ـ لورې څه خبره ده سم اوواېه ، بابو ما غواړي؟

ځانګې بيا خوله خلاصه کړه په تتوي لهجه يې اوويل: بابو ته مې دردونه زيات شوي ، له درده چيغې وهي. زمرک زر د کور په لور روان شو ، ګړندي ګامونه يې اخيستل ، کله چې کور ته ورسيدو ، مور يې په بدحال وه ، د کلي ډاکټر ته يې بوتله هغه ورته د ولسوالۍ روغتون ته د تللو اوويل ، هلته يې بوتله ، روغتون کې يې د درد پيچکاري ورکړه ، لږ ارامه شوه، شيبه وروسته يې دردونه بيا راپورته شول ، د روغتون ډاکټرانو زمرک ته مشوره ورکړه ، چې مور دې پېښاور ته د تداوۍ لپاره بوځه ، هغه پرېکړه وکړه چې مور پيښور ته بوځي.

پيښور ته يې د تللو اراده وکړه ، خو له پټيو څخه د حاصلاتو راټولو وخت وو ، او بل خوا له ده سره پيسې نه وې ، مجبور وو چې مور بوځي ، د غوټۍ له خسرګانۍ يې بيا پيسې وغوښتې ، هغوۍ هم ، نه ورته ونه ويلې ، يو لک افغانۍ يې ورکړې ، پټې يې مزدورانو ته په مزدورۍ ورکړل چې هغوۍ يې ورته راټول کړي.

زمرک مېرمن او مور يې د پيښور په لور روان شول. لومړۍ کابل بيا ننګرهار ته لاړل ترڅو ويزه ولګوي او د تورخم له لارې پيښور ته لاړ شي ، په لاره کې يې د مور وضعيت نور هم خراب شو.

جلال اباد ته ورسيدل ، د قونسلګرۍ په مخ کې ښکته شول ، هغه په قطار کې ودريده ، د خلکو بروبار ، د پوليسو له لورې د ښځو سره ناوړه چلند، د کميشنکرانو ګرم تجارت او د مور دردونو هغه مجبور کړ چې له قطار څخه بېرته بيرون شي.

د انتظار پر ځاې يې کميشنکرانو ته پيسې ورکړې ترڅو ژر ويزه ورته ولګوي ، د دريو کسانو د ويزې اخيستو لپاره يې شل زره افغانۍ ورکړې ، ورځ يې جلال اباد کې تېره کړه ، بيا د پيښور په لور روان شول ، پيښور ته په رسيدو سره ډاکټر ته ورغلل ، تېرې د درملو نسخې چې مور يې خوړلې وې ټولې يې ډاکټر ته وښودلې ډاکټر يې د مور معاينات له سره وکړل ، له معايناتو وروسته ډاکټر زمرک اوغوښت هغه ته يې اوويل:

ـ تاسو مو مور ته سخت او بې ځايه درمل زيات ورکړي حالت يې ځکه دومره خراب شوی ، او بله دا چې مور دې بايد عمليات شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک د ډاکټر په دوهمه خبره پوه نه شو ډاکټر ته یې اوویل:

ـ ډاکټر صیب دا عملیات چیشی دي؟

ډاکټر وخندل هغه ته یې اوویل: افریشن یادوم

هغه د دې خبرې په اوریدو سره حیران شو ویې ویل:

ـ د کوم ځای افریشن ډاکټر صیب؟

ډاکټر هغه ته اوویل:

ـ د مور د زړه ولونه دې بند دي که افریشن نه شي ستونزه یې نوره هم ډیرېږي ، او دغه افریشن خطرناک هم دی پنځوس فیصده یې د مرگ وېره هم شته.

زمرک غلی وو

ډاکټر هغه ته اوویل:

ـ ته مشوره وکړه او د روغتون د عملیاتو بخش له مدیر سره بیا پرې وغږیږه.

هغه باندې اووت ، له ډیر فکر کولو څخه وروسته یې له ځان سره اوویل:

ـ بله لار نشته باید چې د مور افریشن وکړم.

د عملیاتو مسول کس ته ورغی ، خبرې یې سره وکړې ، مسول کس د عملیاتو لگښت په اړه زمرک ته اوویل:

ـ ښاغلیه په افریشن باندې څلور لکه کلدارې مصرف راځي. د زمرک رنگ ژېړ واوښت په مخ کې یې وینه نه وه ، پښې یې په ځان پورې تولې کړې په حیرانی سره یې اوویل:

څلور لکه کلدارې!؟

مسول کس ځواب ورکړ:

هو صیب همدومره مصرف دربانده راځي.

زمرک اوویل:

سمه ده زه بیا راځم له ځایه پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوټۍ خسرګانی ته يې زنګ اووهه د مور د عمليات کيدو يې ورته اوويل ، د هغوی ځواب منفي وو ، د څلور لکه کلدارو پيداکيدل ورته ستونزمن وو.

هغه ناهيلی وو ، باندې اووت جومات ته لاړ ، اودس يې وکړ د لمونځ څخه وروسته په جومات کې ناست وو. سوچونو او فکرونو په مخه کړی وو.

موبايل ته يې زنګ راغی ، د غوټۍ له خسرګانی څخه وو ، ځواب يې ورکړ

هغه ته يې اوويل:

- زمرکه پيسې مو له بل چا څخه په قرض اوغوښتې په دوه ورځو کې به يې درته وليږو.

د زمرک سترګې وځليدې ، له خدايه يې شکر اوويست.

دوه ورځې يې د پيسو لپاره انتظار وکړ ، پيسې يې تر لاسه کړې د مور عملياتو لپاره يې وخت واخيست.

مور يې د عملياتو لپاره کوټې ته د ننه کړه ، هغه اودس وکړ خدای تعالی ته په سجده شو له هغه څخه يې د مور شفاء او سلامتيا غوښته ، پس له اوږده عملياته ، ډاکټر د زمرک مخې ته ورغی ، هغه ته يې د مور د برياليو عملياتو اوويل ، زمرک ودريده له سترګو يې اوښکې تو ی شوې ، ډاکټر يې په غيږ کې ونيو له خدايه يې شکر اوويست.

څو ورځې يې پيښور کې تېرې کړې ، مور يې له پخوا ښه شوې وه.

ډاکټرانو له روغتون څخه روخصت کړل ، دوی د کور په لور روان شول زمرک په جيب کې پيسې وشميرلې ، له څلورلکه کلدارو او يو لک افغانيو څخه پنځلس زره افغانی او اته زره کلدارې ورسره پاتې وې ،

کور ته راغلل

د کلي خلک او د غوټۍ خسرګانی يې د مور پوښتنې ته ورغلل ، د غوټۍ خسرګانی له موقع نه په استفادې سره زمرک د واده د بندوبست خبره ورياده کړه ، هغه ورسره اومنله خو د واده لپاره يې بايد چې غوټۍ ته شيان اخيستې وای ، د غوټۍ خسرګانی پوهيده چې له زمرک سره پيسې نشته ، کومې پيسې يې چې په دوی پاتې وې هغه يې هم ورکړې ، چې د واده لپاره تياری پرې وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمرک پټو ته لاړ ، د توت ونې لاندې سيوري ته يې پناه يوړه ، غلی ناست وو ، فکرونو په مخه کړی وو.

غوښتل يې چې د غوټۍ په پيسو د ايمل خان تعليم وکړي ، خو ډېرې پيسې يې د مور په ناروغۍ باندې مصرف شوې ، او کومې چې پاتې وې هغه يې د غوټۍ د واده لپاره ساتلې وې.

همدا سوچونه او فکرونه يې کول ، يو کس له ورايه پرې غږ کړ ، زمرکه څنګه دې توت ته ډېره وهلې او داسې خپه خپه ناست يې ؟

زمرک پورته شو ويې خندل:

نه تورګله خفه نه يم هسې ماته پوښتنه پيداشوه د هغې په فکر کې ووم. تورګل موسکی شو هغه ته يې اوويل : زمرکه دا څنګه پوښتنه ده چې ته يې دومره د فکر په سمندر کې ډوب کړی يې؟؟

ـ تورګله هسې ما فکر کوه کوم کار چې موږ غواړو هغه نه کيږي بلکې کوم کار چې موږ نه غواړو هغه پيښيږي ، چې دا ولې!؟

ـ زمرکه ته غواړې چې تقدير بدل کړې!؟

ـ انعوذبالله تورګله دا څه وايې ، تقدير خو د هر انسان لپاره د نړۍ پيداکيدو څخه مخکې ليکل شوی نو زه يې څنګه بدلولی شم!؟

تورګل په خندا شو هغه ته يې اوويل: ګوره زمرکه ښه پوهيږې چې موږ ته هرڅه پيښيږي ، هغه مخکې له مخکې زموږ په تقدير کې ليکل شوې دي ، نو بيا ولې موږ وخوريږو؟ موږ به د ژوند لپاره هڅه کوو خو خوړ هېڅکله نه ، ځکه چې موږ په تقدير ايمان لرو او په دې ايمان لرو چې انسان ته هر پيښيدونکی خير او شر د الله تعالی له لورې دی.

زمرک هغه ته کتل شوندې يې وخوځيدې: واه تورګله واه له تانه خو سم ملا جوړشوی.

ـ زمرکه ته هم ښه وايې خو اوس راځه چې بېرته بزګاران شو ، دواړو وخندل ، له ځايه پاڅيدل ، روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ژمي موسم وو ، د غره په غزيدلو درو کې د ډزو اوازونو د خاموشی موسم ته ټکان ورکوه.

ښکاريانو د ښکار لپاره خپلې مرمۍ ساتلې ، د ژمي په ارامه، يخ او له وزګارتيا ډک موسم کې يې د ټوپک له خولې ايستلې. وحشي ژوي د ځنګلونو په وهلو سره کم شوې وه، مشرانو به ويل:

- پخوا وختو کې غرونه په ځنګلونو پوښل شوې وه له پړانګانو ، بيزوګانو ، ليوانو ، هوسيو او الوتونکو مرغانو ډک وه ، خو کله چې روسانو په افغانستان يرغل وکړ له هغه وخت راهيسې د ځنګلونو وهل شروع شول او دغه ژوي هم په ورکيدو شول.

د ختينو کورونو له سره د بخاريو تور دود پورته کيده. کلی ارام وو ، د واورې غټ پوڅکي وريدل ، د غرونو سرونه په وربځو کې پټ وه ، د ځنګل ځناورو په خپلو اوازونو سره د کلي چوپتيا له منځه وړه.

د زمرک د کور يوه کوټه څڅيدله ، له کاګېل(ختې ورکولو) څخه يې بام پاتې شوي وو ، هغه بام ته وختو په سوري ځای يې خاوره هواره کړه ، څڅيدل يې لږ څه ودريدل ، کومو ځايونو به چې څاڅيدل شروع کړل څانګې به هغه ځای ته لوښی کېښود.

د ژمي لنډې ورځې او اوږدې شپې يو په بل پسې اوختې ، د زمرک په مور باندې د ناروغۍ موجونه بيا په اهتزاز راغلې وه.

زمرک پخپله هم سختې توخی نيولی وو ، مور يې هغه ته دوډې(د چرسو بوټی) په اوبو کې جوش کړې.

زمرک ته يې يووړې ، هغه ته يې اوويل:

- زويه دا مې درته جوش کړې ويې څښه توخی به دې ارامه شي.

د زمرک له سترګو اوښکې روانې شوې ، له ځان سره يې اوويل: رښتيا هم چې مور د الله ج ستر نعمت دی.

د هغې لاسونه يې ونيول:

- بابو زه ښه يم په ما څه نه کيږي ، خو زه ستا په اړه انديښمن يم ، که په تا څه وشول زه ژوند نه شم کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې د هغه په سر لاس کېښود ، شونډې یې وخوځېدې:

- زمرکه زویه چې ته راته ښه شې ، زه به په خپله جوړه شم.

ځانګه ورغله د دوی ترڅنګ کېناسته ، زمرک د ډوډو جوش کړې اوبه پورته کړې ، په سر یې واړولې ویې ځښلې.

مازیګر وو د مور وضعیت یې ډېر خراب وو ، هغې خپلو لمسیو ایمل خان او ځانګې ته ویل:

- زما ترڅنګ کینئ چېرته مه ځئ.

زمرک د باندې اوتی وو ، د مور ترڅنګ ورغئ ، ورسره کېناست مور یې هغه ته اوویل: زمرکه زویه په لمسیانو مې ډېر پام کوه ، وهې به یې نه که ودې وهل زه مې خپل حق درته نه بخښم.

زمرک وخندل: سمه ده بابو ستا خبره زه کله په ځمکه غورځوم.

د ورځې اخیري سلګۍ وې ، لمر خپل نیم ځان د غره ترشاه پټ کړی وو.

هرڅوک د خپلو کورونو په لور روان وو ، ځانګې چرګې راټولې کړې کوټکۍ ته یې د ننه کړې د کوټکۍ په ور پسې یې پرده وغورځوله د پاسه یې غټه تیږه پرې کېښوده.

د ماښام له لمانځه څخه وروسته زمرک کور ته راستون شو ، مور یې وکتله وضعیت یې خراب وو ، د سبا په تمه وو ، ترڅو مور یې ډاکټر ته بوځي ، یو خوا شپه بل خوا د ژمي یخ وو د موټرو تلل پکې ناشوني وه.

هغه په یو لټ بل لټ اوښتو ، خوب نه ورتلو د سبا راتلو ته بې صبره وو ، جیګ شو د مور کټ ته ورغلو ، ارامه وه ، د هغې په لیدو یې شکر اوویسته.

لږ څه یې زړه ارام شو ، د شپې اخره برخه کې یې سترګې سره ورغلې ویده شو.

سهار د ملا په اذان سره زمرک پاڅیدو ، لومړی د مور خواته ورغی ، هغه ارامه په خپل ځای پراته وه ، هغه غوښتل چې غږ پرې وکړي ، د لمانځه لپاره یې پاڅوي ، بېرته وګرځېد ، له ځان سره یې اوویل: بابو ښه ویده ده ، لږ به یې پرېږدم چې ارام وکړي ، کله چې له جومات څخه راغلم بیا به یې پاڅوم.

د جومات پر لور روان شو ، ناڅاپه یې زړه کې اندېښنه پیداشوه ، چې بابو خو هیڅ خوځېږي نه ، چې دا ولې!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې ته ورنږدې شو ، مور يې ساه نه باسله ، غږ يې پرې وکړ:

- بابو! بابو!

هغې ځواب نه ورکوه ، روح يې له تن څخه وتلی وو. زمرک چيغې کړې!

- بابو له ما څخه مه ځه زه له تا پرته ژوند نه شم کوی، هغه ژړل بيا د تورګل د تقدير خبره ورياه شوه اوښکې يې په لستوڼي پاکې کړې له ځايه پاڅيده ، د هغه په چيغو سره څانګه، ايمل خان او د هغوی مور راپاڅيدل ، هغوی هم په ژړا پيل وکړ.

زمرک ته ځان په دې ملامت ښکاريده ، چې ما بايد بابو پرون ډاکټر ته بوولې وای ، خو ده به بيا له ځان سره اوويل چې نه دا هرڅه په تقدير کې ليکل شوي دي ، زه ملامت نه يم

شيبه وروسته د جومات ملاامام او د کلي خلک د زمرک کور ته ورغلل ، ملا او نورو مشرانو هغه ته ډاډګيرنه ورکوله. هغه ته يې ويل مرګ حق دی مورې او تاسو يې بايد اومنو.

زمرک خپله مور خاورو ته وسپارله، په هغې يې قبر جوړ کړ ، خلک ترې کورونو ته روان شول.

***

د ژمي وروستۍ سلګۍ وې ، کوچيانو ډلې ډلې رمې د سرک په پراته پراخه سينه د ختيځ په لور بوولې.

د پسرلي پيل وو ، د غرونو په لمنو شين پرش غوړيده، ايمل خان د اوو کالو شوی وو ، زمرک هغه د کلي په منځني ښوونځي کې داخل کړ ، يو څه موده وروسته د ايمل ښوونکي نواب شاه سره مخ شو ، وار له مخه يې زمرک ته د هغه د استعداد په اړه اوويل. ښوونکی له ايمل خان څخه خوشحاله وو هغه ويل: - ايمل په ښوونځي کې ډېر لايق او ذهين زده کوونکی دی.

د ښوونځي لومړی کال يې پای ته ورسيده ، ايمل په لومړي ټولګي کې لوستل او ليکل زده کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت خپله د یادښتونو کتابچه ډکوله او مخ پر وړاندې روان وو ، وروسته یې نه کتل

هغه له پلار سره د پټو په کارونو کې مرسته کوله،

د دوی ژوند هم مخ په ښه کېدو وو.

د روژې اته ویشتمه وه ، ایمل خان له پلار څخه د اختر لپاره کالي او بوټان ، څانګې بنګړي او نکریزې غوښتې. زمرک مجبور شو ، چې د دواړو غوښتنې پوره کړي.

د ولسوالۍ بازار ته لاړ ، له ځان سره یې پنځه زره افغانۍ واخیستې ، د اختر شپې ورځې وې ، هرڅه ډېر قیمته وه، د عادي ورځو په پرتله دوه برابره قیمته شوې وه ، لومړی یې وړانګې او ایمل ته کالي، بنګړي ، نکریزې او بوټان واخیستل ، بیا یې د کور لپاره ټول شیان واخیستل ، په جیب کې ورسره شپیته افغانۍ پاتې شوې ، له ځان سره یې اوویل: توبه خدایه دا څه کفر دی ، نوره نړۍ کې دې ورځو کې توکي ارزانیږي دلته بیا خبره برعکس ده.

د شیانو پنډه یې شاته واچوله د ماسپښین لمانځه وخت وو ، د جومات پر لور روان شو د ایمل خان او وړانګې کالي او نوره پنډه هم ورسره وه. جومات ته ننوتو ، اودس یې وکړ.

جمعې ته یو څو دقې پاتې وې ، یو سړی جومات ته ننوت ګوډه پښه یې وهله ، بادامي سترګې یې په رانجه توري کړې وې ، لاس کې یې توره کڅوړه وه ، د جومات منځ ته لاړو ، د متې ترڅنګ کېناست کڅوړه یې هملته کېښوده.

د جمعې وخت وو امام د لمانځه لپاره ودریده ، تکبیر اوویل شو ، سړی په اخیرې قطار کې ودرېد ، ټولو د تکبیر لپاره لاسونه پورته کړل ، هغه له جومات څخه اووتو کڅوړه یې هملته پرېښوده.

امام له ولضالین وروسته سورة نسا دغه ایت تلاوت کړ.

وَمَن يَقْتُلْ مُؤْمِنًا مُّتَعَمِّدًا فَجَزَآؤُهُ جَهَنَّمُ خَٰلِدًا فِيهَا وَغَضِبَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَلَعَنَهُ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا.

(ژباړه: پاتې شو هغه څوک کوم چې ، مؤمن په قصدي ډول اووژني، او دی د هغه له ایمان څخه خبر وي نو د هغه سزا دوزخ دی ، چې په هغه کښې به د تل لپاره استوګن وي، پر هغه د الله غضب او لعنت دی او الله د هغه لپاره لوی عذاب تیار کړیدی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې امام د رکوع لپاره ټیټیده ، د لمونځ کونکو په منځ کې ناڅاپي درز شو ، د ښار له ټولو ونو مرغۍ پورته شوې ، په ټول ښار کې وحشتناک غږ خپور شو ، د جومات دیوالونه په وینو سره شول ، د چت سپین رنګ د سوزیدلو غوښو ټوټو او وینو په سور رنګ بدل کړ.

چیغې فریادونه پورته کیدل ، ځینو د تشهد کلیمه تیروله او غړونه یې د تل لپاره چوپ کیدل ، د جومات په یوه کونج کې زګیروی پورته کیده ، یو کس په لړزندا غږ دا الفاظ ویل:

- وړانګې ، ایمله ما اوبښئ ، ستاسو کالي مې درنه وړل - وړانګې ایمله ما اوبښئ! ما اوبښئ!

ځګیروی د زمرک وو وړانګه، ایمل خان او مېرمن یې سترګو ته تاویدل ، د دیوال ترڅنګ پروت وو ، جامې یې په وینو سرې وې ، وروستی ساه یې اوویسته ، سترګې یې سره ورغلې او د ابدي دنیا پرلور لاړ ، په جومات کې چیغې او فریادونه وه ، ټول ښار د امبولانسونو اوازونو د غم په نغمو کې زنګوه ، وحشتناک غږ په ټول ښار او د ښار په ګاونډ کې ویره خپره کړې وه ، چاودنه دومره زوروره وه چې د کلي ماشومانو ته یې د یتیم کیدو او ښځو ته یې د کونډیتوب زیری وار له مخکې رسولی وو. باروتو په جومات کې دنګې ځوانۍ رانسکورې کړې ، سپین مخې مېرمنې یې بې اسرې کړې ، او د عزت ټیکری یې ورڅخه د کونډیتوب په سپیره باد یووړ.

د دوی په کلي کې ویر او ماتم وو. ډېرو د کورنۍ غړي له لاسه ورکړي وه ، چاته تر دې دمه پوره معلومات نه وه چې هغوی ژوندي دي که مړه!

د ایمل خان او ځانګې مور اندېښمنه وه.

په انګړ کې یوخوا بل خوا تاویدله ، د کور دروازې ته هرځلې ورتله ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

- زویه!

ایمل خان د هغې ترڅنګ راغی:

- موري څه دې ویل ؟

مور یې هغه ته اوویل:

- باندې دروازې سره کېنه کله دې چې پلار راغی ماته اووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل:

ـ سمه ده مورې خو پلار به مې ماته کالي اخیستې وي؟

مور یې هغه په غیږ کې ونیو:

ـ هو زویه ، ولې به یې نه وي درته اخیستې!

ایمل د دروازې په لوري منډه کړه د پلار په تمه کېناست

ځانګه به هم کله کله دروازې ته ورتله ، د خپل پلار د راتلو په تمه وه ، ایمل خان ته یې غږ کړ:

ایمله بابا مې نه ښکاري ؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ نه تراوسه خو نه ښکاري ، ایمل خان هغه لارڅارله چې پلار به یې هر وخت کورته پرې راتلو.

د ولسوالۍ په روغتون کې اته ځلوېښت د مړو جسدونه وه ، ډېر ټپیان هم دغه روغتون ته وړل شوې وه ، ځینې سخت ټپیان مرکزي روغتونونو ته لیږدول شوې وه ، د ټولو مړیو جسدونه له پېژندګلوی څخه وروسته د هغوی کورنیو ته ورکول کیدل.

مازیګر وخت وو د ایمل خان دوی کلي ته نوولس جسدونه یووړل شول ، لومړی یې د کلي په عیدګاه کې کېښودل ، بیا یې جسدونه د هغوی کورونو ته د وړلو لپاره اوچت کړل.

ایمل خان وکتل ګڼ شمېر خلک د دوی کور په لور روان وه ، منډه یې کړه مور ته یې غږ کړ:

مورې زموږ د کور په طرف ډېر خلک راروان دي!

د مور زړه یې دربه شروع کړه ، هغه یې په غیږ کې ونیو.

څنډ وروسته د دوی په کور جنازه دننه شوه

د انګړ په منځ کې یې کېښوده ، د کټ لاندې خړو خاورو باندې د وینو څاڅکي بهیدل.

د ایمل خان مور له سره ټیکری سپیرې سیلۍ یوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کټ په ليدو بې هوشه شوه ، ايمل خان او څانګه د کټ سرته ودريدل د پلار په ليدو يې ، چيغو ټول کلی وژاړوه

د جومات ملاامام ، ايمل خان په غېږ کې ونيو ، د ملا له سترګو اوښکې رواني وې

هغه له ځان سره ويل: په دې ډارېږم چې د څانګې او ايمل خان چيغې د الله تعالی د خفګان او قهر سبب نه شي ، او د دې دونيا په انسانانو کانې راګوزار نه کړي،

دغه مغروره انسانان د دونيا پرمخ د لږ واک او پيسو لاسته راوړلو لپاره داسې کارونه کوي چې د اسمان پرښتې هم وژړوي.

د کور په ديوالونو ناستو توتکو د غم نغمې غږولې.

د زمرک کټ د جنازې لپاره پورته شو د ديوالونو پرسر ناستې مرغۍ والوتې کټ يې له کوره بهر کړ د هديرې پر لور يې يووړ.

جـــنګه د اوښکو نه مووشرمېږه

لږ خو مو چېرته په قراره پرېږده

***

د زمرک د مرګ کال پوره شوی وو ، ايمل خان څانګه او مور يې د کاله په منځ کې يوازې اوسيدل ، د شپې پرمهال يې دروازې ته غټې تيږې ايښودې.

د کلي خلکو اوله کې له دوی سره مرسته کوله ، زکات او صدقه به يې دوی ته وروړه ، خو دغه مرستې ورځ تر بلې کميدې ، تر کاله پورې دوی د خلکو په مرستو ګذاره کوله وروسته يې روزي ورو په ورو تنګيده.

ايمل خان د اتو کالونو شوی وو له ځان سره يې د کار کولو پرېکړه وکړه ، هغه په دې نه پوهيده چې کوم ډول کار وکړي چې د کور لپاره پيسې وګټي.

مازيګر يې د قدري کتاب واخيست ، جومات ته د درس ويلو لپاره لاړ ، هلته له يو بل هلک سره کېناست ، خپل منځ کې يې کيسې کولې هلک په جيب لاس د ننه کړ له جيبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لاس د باندې اووت ، دواړو سره وخندل د هلک جامې ځو ځايه ګنډل شوې وې ، ايمل خان له هغه څخه پوښتنه وکړه:

ـ اباسينه دې ورځو کې ليدل کيږې نه چېرته يې؟

هغه ځواب ورکړ:

ـ ايمل خانه بازار ته ځم هلته کار کوم.

هغه بيا ترې پوښتنه وکړه څه ډول کار ؟

اباسين هغه ته اوويل بوټان رنګوم.

د ايمل خان په څيره کې مسکا خواره شوه ، له ځان سره يې اوويل:

ـ زه هم يو ځای کې کينم بوټان به رنګوم ، د بوټانو رنګولو لپاره بورس او رنګ پکار وو ، هغه مورته ورغی غږ يې کړ: مورې!.هغې ځواب ورکړ: ـ زويه اوويه

ايمل اوويل:

ـ مورې کور کې بورس او رنګ شته؟

مور په حيرانی سره هغه ته وکتل:

ـ زويه بورس او رنګ باندې څه کوې ؟ مور خو کله کور کې رنګ نه دی کړی نو بورس او رنګ به له کومه شي!

ايمل خان هغې ته مخامخ ودريد موسکی شو:

ـ مورې هغه بورس رنګ نه يادوم د بوټانو بورس رنګ يادوم.

مور يې د هغه پښو ته وکتل ، پلاستيک څپلی يې په پښو وې ، هغه ته يې اوويل:

ـ زويه دغه څپلی نه رنګ کيږي زه به يې درته اومينځم بيا به بيخي نوې شي

د ايمل خان شونډې وخوځيدې:

ـ نه مورې زه پرې دا نه رنګوم ، غواړم چې کار وکړم ، هغه د بر کور واله اباسين ، چې پلار يې زما له بابا سره يوځای په جومات کې شهيد شوی وو ، هغه په بازار کې د خلکو بوټان رنګوي ، کور ته پيسې ګټي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې ، هغه یې په غېږ کې ونیو ، د زمرک هغه خبره ورپه یاد شوه ، چې ویل به یې ایمل خان زوی به مو یوه ورځ ډاکټر وي او ستا په لاس به یې د فشار ماشین ایښی وي ، هغې له ایمل خان څخه ټینګ لاسونه تاو کړې وه ، ژړل یې.

ایمل خان سپین لاسونه د هغې په مخ تېر کړل:

ـ مورې مه ژاړه هرڅه به سم شي.

ایمل خان کور لټ په لټ ولټوه ، یو زوړ بورس یې پیدا کړ خو رنګ یې پیدانکړ ، ډېر خفه وو د برنډۍ په ژۍ باندې ناست وو ، د رنګ پیداکیدو په فکر کې وو ، د کور صندوقونه یې ولټول په صندوق کې یې یوه ګرده طلایي رنګه اوسپنه پیداکړه ، هغه یې واخیسته ورته یې وکتل ، په یو مخ یې انځور کښل شوی وو په بل مخ یې انګلیسي توري لیکل شوي وه ، ایمل خان هغه جیب ته واچوله له ځان سره یې اوویل:

ـ دا به خرڅ کړم په روپیو به یې رنګ واخلم.

د ښوونځي بکس یې واخیست ، کتابونه یې ترې لرې کړل ، بورس او د کیناستو لپاره یې جاینماز واخیست په بکس کې یې واچول ، سهار شپږ بجې وې ، بکس یې شاته وتړه ، له مور څخه یې روخصت واخیست د ښار پر لور روان شو.

یو دوکان ته لاړ ، له جیبه یې اوسپنه راواخیسته دوکاندار ته یې وروړاندې کړه د اوسپنې په لیدو د دوکاندار سترګې رډې وختې ، د ایمل خان په څنګ کې یو بل کس ولاړ وو

بادامي سترګې یې په رانجه تورې کړې وې، ګرګتو اوږده (تاو رتاو) ویښتان یې درلودل پلن ببر لاسونه یې وه.

هغه د اوسپنې په لیدلو سره سترګې وځلیدې ژر یې په ایمل خان غږ کړ! وراره ته دلته څه کوې! او دا اوسپنه دې څنګه راوړې؟ له لاسه یې ونیو ترڅو له دوکان څخه د باندې اوځي ، دوکاندار یې مخې ته ودرید په غوسه یې اوویل:

ـ ګوره دا زما دوکان دی ته نه شې کولی چې زما ګاک له ماڅخه بوځې.

سړي دوکاندار له غاړې څخه ونیو په قهر یې ورغبرګه کړه ، ګوره دوکانداره ستا به ګاک وي خو زما وراره دی اوسپنه یې له کوره پټ راوړې ، ته دې خوله سمه خوروه خپل حد دې وپیژنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان دواړو ته ردې ردې کتل ، دی هم دې ته هیران وو ، چې اوسپنه کې څه خبره ده ؟ چې دوکاندار پرې دومره ټینګار کوي.

هغه اوسپنه جیب ته واچوله له ځان سره یې فکر وکړ چې دې اوسپنه کې خامخه څه خبره شته ، چې دوکاندار او سړي سره پرې نیولي ، کوم کس چې هغه ته یې وراره ویلې ، لومړی ځل یې وو چې ورسره مخ کېږي.

دوکاندار دوی ته لاره ورکړه ، سړی ګوډ ګوډ روان شو ایمل خان یې له لاسه ونیو دواړه باندې اووتل ،ایمل خان له سړي پوښتنه وکړه:

- زه دې ولې د دې خرڅولو ته پرېښودم؟

سړي هغه ته اوویل:

وراره ستا نوم څه دی؟

هغه ځواب ورکړ: ایمل خان ، او ستا نوم څه دی؟

سړي اوویل: باز

هغه موسکی شو خوله یې وخوځیده:

- باز ځومره ښه نوم دی.

باز ایمل خان ته مخامخ کېناست:

- ښه ایمل خانه دا اووایه چې دا اوسپنه د چا ده ؟

هغه ځواب ورکړ: د پلار مې.

- پلار دې چېرته دی ؟

- هغه کال مخکې مړ شو

- ولې ؟

- هغه جومات کې چې چاودنه وشوه هغه کې زما پلار هم وو.

د باز رنګ ژېړ واوښت توخی ونیوو ، ایمل خان هغه ته اوویل: څه وشول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه اوویل: کومه خبره نه ده وراره هسې سینه مې لږه خرابه ده نو ځکه ټوخیږم ، بیا یې پوښتنه وکړه:

ـ کور او کورنۍ مو چیرته دي؟

ایمل خان ځواب ورکړ:کور مو متورخ کلي کې دی ،کور کې یوازې یوه خور او مور لرم.

ـ ښه نو دا اوسپنه دې ولې خرڅوله؟

هغه یوه شیبه غلی وو ، بیا یې شونډې خلاصې کړې

ـ باز کاکا دا څو ورځې کیږي کور کې د خوړلو لپاره هیڅ شی نه لرو ، مخکې به د کلي خلکو زکات او صدقه موږ ته راکوله ، خو اوس یې څوک نه راوړي.

باز بیا پوښتنه وکړه: خپل او خپلوان نه لرئ؟

ایمل خان اوویل: زما د مور ورونه پاکستان کې دي ، دا څوکاله کیږي خبر تری نه لرو ، او یوه خور مې بله هم وه هغه واده شوې ده ، پخوا یې کندوز ته کډه کړې ، بیا چې کله په کندوز طالبانو حمله وکړه ، د دوی په کور بمباری شوی وو ، وروسته زما پلار ورغلی وو ، خو کور کې یې څوک نه وه پیداکړي ، له هغې ورځې راهیسې مې خور ورکه ده ، خبر نه یو چې وژل شوې که له هغه ځایه یې کوم بل ځایه ته کډه کړې.

دواړه د لږ وخت لپاره غلي وه ، ایمل خان په خپلو خبرو سره چوپتیا ماته کړه:

کاکا ما غوښتل چې د اوسپنې په پیسو د بوټانو رنګ واخلم ، ترڅو ښار کې کار وکړم ، بوټان رنګ کړم ، او کور ته پیسې یوسم.

باز هغه ته اوویل:

ـ وراره ته اندېښنه مه کوه ، دا ماته راکړه زه تاته ډېرې پیسې درکوم کور ته شیان او د بوټانو لپاره رنګ پرې واخله.

ایمل خان یوه شیبه غلی وو له ځان سره یې اوویل چې اوسپنه قیمتي ده ځکه خو یې دا له ما غواړي.

هغه ته یې اوویل:

باز کاکا زه اوسپنه نه خرڅوم کور ته یې وړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سړي مخ سور شو په غوسه يې اوويل: ولې لېږ مخکې دې دوکان ته د خرڅولو لپاره
وړې وه اوس وايې چې نه يې خرڅوم!

ايمل خان غلی وو زړه نه زړه وو

باز هغه ته اوويل:

ـ هله دا ماته راکړه زه درته پيسې درکوم

اوسپنه يې لاس کې تينګه نيولې وه ، هغه ته يې اوويل:

نه باز کاکا دا ما له کوره پټه راوړې ، مور مې نه ده خبره تاته يې نه شم درکولی.

سړي شاوخوا وکتل خلک وو دوکاندار هم د ديوال ترڅنګ ولاړ وو ، دوی يې څارل.

باز وخندل:

ـ سمه ده وراره مه يې راکوه خو کور ته يې يوسه چې بل چاته يې ورنه کړې.

باز جيب ته لاس کړ ، سليز افغانۍ نوټ يې له جيبه راوويست هغه ته يې ورکړې.

شونډې يې وخوځېدې:

ايمله زويه دا سل افغانۍ واخله او اوسپنه درسره وساته چې ورکه يې نه کړې!

ايمل خان د پيسو په ليدو سره خوشحاله شو ، له هغه څخه يې کلکه غېږه تاو کړه ،
باز د ايمل خان جيب ته کتل خو موقع ورته نه پيداکيده.

دواړه دوکان ته لاړل دوه ډوله رنګ يې واخيست سور او تور.

باز هغه د جومات ترڅنګ د يو دوکان مخې ته کېنوه ، دوکاندار ته يې غږ کړ:

سورګله په هلک پام کوه ، چې څوک يې درنه ونه څوروي

ايمل خان ته يې اوويل: ته به هره ورځ همدلته کېنې بل ځای کې دې خلک ځوروي ،
دلته به سورګل دوکاندار دربانديې پام کوي او ګوره بنه اوسپنه چاته ورښکاره نه کړې
ځان سره يې کورته يوسه.

ايمل خان اوويل: سمه ده کاکا ورم يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز پاڅیده ، دوسمال یې له غاړې تاو کړ ، هغه ته یې اوویل:

ـ زه سبا بیا راځم ته به همدلته ناست وې ، سمه ده؟

ـ سمه ده کاکا زه همدلته راځم.

سړی ګوډ ګوډ روان شو ، ایمل خان په خپل ځای کېناست.

مازیګر شو د لمر سترګه په ټیټیدو وه ، ایمل اتیا افغانۍ تر مازیګره ګټلې وې ، سل افغانۍ نورې ورسره وې د موټرو هډې ته لاړ ډرایور ته یې اوویل:

ـ ماما ډاله کې څو روپۍ کرایه ده؟

ډرایور: شل افغانۍ.

ایمل خان ولاړ وو:

ـ ماما شل افغانۍ ډېرې دي لس افغانۍ درکړم؟

ډرایور وخندل: سمه ده زویه لس افغانۍ راکړه ډالې کې کېنه چې ځو.

ایمل خان ډالې ته وختو ، ډرایور کیلي تاوه کړه د موټر له سلنکسره تور لوګی اووتو ، ټایرونو حرکت شروع کړ

هغه کورته ورسیدو ، مور او خور یې د نغري ترڅنګ ناستې وې ، دېګ یې پرې ایښی وو ایمل خان سلام واچوه ، د مور ترڅنګ ورغی هغې ته یې اوویل:

ـ مورې پوهیږې نن ما څو روپۍ وګټلې؟

له جیبه یې پیسې راوویستې ، مورې یوسل اویا افغانۍ دي.

د مور له سترګو یې اوښکې روانې شوې. ایمل خان د باز او دوکاندار کیسه هغې ته وکړه ، مور یې اوسپنه ترې واخیسته هغه ته یې اوویل:

ـ زویه دادې ولې وړې وه؟ دا دې د نیکه مډال دی د داودخان حکومت هغه ته ورکړی وو ، په پلار دې چې څومره سختې هم راتله نو دا یې نه راخیستو.

هغه اوویل: مورې زه نه پوهیدم ما ویل چې هسې اوسپنه ده ښه شو چې باز راغی کنه نو ماخو په دوکاندار خرڅوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور يې پاڅېده مډال يې په سپين رنګي صندوق کې کېښود

ايمل خان د نغري ترخنګ ناست وو ، د غوښې بوی يې حس کړ ، شونډې يې وخوځېدې:

- مورې له بخار څخه د غوښې بوی راځي

- هو زويه غوښه ده

ايمل خان په حيرانۍ اوويل:

- مورې غوښه له کومه شوه؟

ځانګې هغه ته اوويل:

- وروره غوښه د ملک اڅک دين کشر زوی راوړه ويل يې چې ورور پسې مو خيرات کړی ، هغه چې تېر کال زما پلار سره يوځای جومات کې شهيد شو.

ايمل خان اوويل: زه چې لوی شوم پلار پسې به هرکال خيرات کوم.

مور يې په ژړا شوه ، دواړه يې په غېږ کې ونيول.

ايمل خان او ځانګه د بخار ترخنګ ناست وه ، مور يې انګړ کې پلاستيکونه ټولول ترڅو يې اور پسې کړي. ځانګې هغه ته اوويل: وروره مور به مو وږي وي ما او تا کمه غوښه راخلو هغې ته ډېره ورکوو سمه ده!؟

ايمل خان له جيبه پيسې رايستلې وې ، ځوځلې يې وشميرلې.

ځانګې ګګرو ويښتانو کې ګوتې وهلې له بخار څخه يې سترګې نه اړولې ، ناڅاپي درز شو د کوټې له کړکيو خړې دوړې ووتې ، مور يې چيغه کړه: ايمله! ځانګې!

منډه يې کړه کوټه تورو لوګيو نيولې وه مور يې وکتل د غوښې بخار الوتی وو ، ځانګې ژړل په سرو اوبو سوځيدلې وه ، ژر يې مور ته منډه کړه ايمل خان هم په اوبو سوځيدلی وو ، کوټه ټوله غوړو نيولې وه

بخار کې هيڅ هم نه وو پاتې ، د کوټې په غولې باندې د غوښې څو ټوټې پراتې وې ، مور يې هغه ټولې کړې په اوبو يې اومينځلې ، بيا يې ډېک ته واچولې اوبه يې ورسره ګډې کړې ، ښوروا يې ترې جوړه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سهار اووه بجې وې ایمل خان بکسه شاته واچوله ، د ښار په لور روان شو مور یې ترشاه پسي غږ کړ:

- زویه زما خبرې دې له غوږو څخه ونه باسې په ځان دې پام کوه

ایمل خان هغې ته اوویل: سمه ده مورې

سړک ته ورسید د سراچه موټر په ډاله کې سپور شو. موټر څو ځایه د سپرلی لپاره ودرید ، له څنډ وروسته موټروان د ښار په ګڼه ګونه کې غږ کړ:

- راورسیدو!!!

ټول ښکته شول.

ایمل خان هم له موټر ښکته شو ، پخوانی ځای ته لاړ

ماسپښین شو د لمانځه وخت وو خلک جومات ته تلل

ایمل خان یو ډډ غږ واورید.

- ایمله زویه زه راغلم.

هغه سترګې ورپورته کړې، باز وو ګوډ ګوډ راروان وو ، هغه ته یې سترې مشي ورکړه ، باز د هغه په څنګ کې کېناست.

باز وپوښتل: وراره هغه اوسپنه دې یووړه؟

ایمل خان اوویل: هو کاکا مور ته مې ورکړه هغې صندوق کې کېښوده.

ـ هغه یې کوم ډول صندوق کې کېښوده ؟

ایمل خان د خبرې په اوریدو حیران شو ، خوله یې خلاصه کړه : څه؟

باز وخندل: مطلب مې دا وو چې د صندوق رنګ کوم ډول وو ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل هغه ته اوویل: دا پوښتنه دې ولې وکړه ؟

باز اوویل: ایمله زویه هغه اوسپنه له ځینو رنګونو سره حساسیت لري ، مطلب چې ځینې رنګونه ورته تاوان لري خرابوي یې.

ایمل خان اوویل:

ـ کاکا موږ کور کې دوه صندوقونه لرو یو خړ رنګ لري بل سپین هغه اوسپنه مې مور په سپین صندوق کې کېښوده.

ـ باز کاکا سپین رنګ خو تاوان نه لري؟

باز په بریتو لاس تېر کړ: نه نه سپین رنګ هیڅ تاوان نه لري همغه صندوق کې یې پرېږده.

باز پورته شو هغه ته یې اوویل: ګوره کومې خبرې چې ما او تا دلته کوو ته یې باید هیچاته هم ونه کړې.

ایمل د هو په بڼه سر اوخوځوه.

سرې روان شو ایمل خان ته یې سل روپۍ ونیولې ، هغه ترې واخیستې باز اوویل چاته مه وایه چې پیسې ما درکړې داسې اووایه چې ګټلې مې دي.

مازیګر شو ایمل خان تول شیان بکس ته واچول کورته یې د تلو تیاری نیوه د هډې په لور روان شو.

په لاره کې د سړک پر سر سپین ځنځیر پروت وو ، هغه ورتېت شو په لاس کې یې واخیست ، نوی وو له چا لویدلی وو ، ایمل خان هغه جیب ته واچوه ، روان شو.

موټر ته وختو ډرایور نارې وهلې:

ـ هلی یو کس ، متورخ ته یو کس!

له لرې یو سړی ګوډ ګوډ راروان وو ډرایور ته یې غږ کړ ـ زه ځم!

د موټر دروازه خلاصه شوه سړی موټر ته وختو ، شاته سیټ کې کېناست ایمل هغه ولیدو ، باز وو له ډالې یې پرې غږ کړ!

ـ باز کاکا ته! ، ته زموږ کلي ته د څه لپاره ځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوويل: ايمله زويه هلته مي يو ملګرى دى زوى ته يې کوژدن کړې هغه د ډوډۍ دعوت راکړى.

موټر روان شو ټايرونه يې په سرعت سره تاويدل، ډرايور راډيو ونيوه ، يوه چينل کې خبرونه وه هغه يې بدله کړه ، بله يې وروله ، هغې کې د نغمې سندره لړيدلې وه ، هغه يې هم بدله کړه ، بله راډيو کې د سولې په اړه د شنونکو ترمنځ بحث وو ، يوه شيبه يې پرېښود ، بېرته يې دوهم ستېشن ته څپې بدلې کړې ، د نغمې سندره يې پرېښوده له څنډ وروسته يو کس غږ کړ:

ـ استاده همدلته برېک شه!

موټر ودريد سرې موټروان ته پنځوس افغانۍ ورکړې.

موټر بيا حرکت وکړ ، د ايمل خان کور راورسيد هغه غږ کړ: زه همدلته کوزيږم!

باز هم ورسره ښکته شو ، خپله او د ايمل خان کرايه يې ډرايور ته ورکړه.

ايمل خان هغه ته اوويل:

ـ باز کاکا ته چېرته ځې؟ باز د بر کلي په طرف ګوته ونيوله.

ايمل خان له هغه څخه خداى په اماني واخيسته. باز تر هغې ولاړ وو چې ايمل خان د کور په دروازه د ننه شو.

څانګه ناسته وه هغه پرې سلام واچوه هغې د سلام ځواب ورکړ.

ايمل خان پوښتنه وکړه: خورې مور مو چېرته ده؟

څانګې اوويل: د ګاونډيانو کره تللې.

ـ د څه لپاره ؟

ـ د ګل ختو لور ناروغه وه د هغې پوښتنې ته ورغلې ده.

ايمل خان هغې ته يې اوويل خورې پوهيږې ما څه درته راوړي!؟

ـ نه ، نه پوهيږم ، څه دې راوړي؟

هغه جيب ته لاس کړ ، له جيبه يې ځنځير راوويست ، هغې ته يې اوويل دا مې لاره کې پيداکړ له چا لويدلى وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې ځنځير واخيست په غاړه کې يې واچوه.

شيبه اووته ، مور يې کور ته راغله.

دوی مور ته ستړي مه شي اووې.

مور سره يې لاس کې کڅوړه وه ايمل خان پوښتنه وکړه: ـ مورې دا څه دي؟

هغې اوويل: ګل ختو دې خدای له غمونو ساتي له باغ څخه يې راته منې وشکولې هغه مې ترې راوړې.

او ويل يې چې سبا کورته درځم.

رڼا په تياره کېدو وه.

درې واړه له دسترخوان تاو شول ، ډوډۍ يې اوخوړه له لمانځه وروسته هرڅوک خپلو ځايونو ته د اوده کېدو لپاره پاڅېدل.

د شپې نيمايي برخه وه ، د غره په درو کې د ژويو اوازونو د شپې له خاموشی سره ساز غږووه ، د کلي سپيو غپل.

ځانګه، ايمل خان او مور يې په درانه خوب ويده وه.

درب شو د کاله له ديواله يو کس لاندې توپ کړ ، په انګړ کې يې ګوډه پښه وهله د کوټې په لور روان شو په لاس کې يې چاړه وه.

د کوټې دروازه يې خلاصه کړه ، د ننه شو ، د ځانګې په خوله يې دوسمال کېښود ، هغې پښې رپولې مور يې راويښه شوه ، چيغه يې کړه: څوک يې!؟

له ځايه نيمه پاڅېدلې وه ، د چاقو ګذار پرې وشو همغه ځای کې بېرته اوغورځېده.

زګيروي يې کول بيا يې سينه کې د چاقو ګذار وشو زګيروي يې خاموش شول. ايمل خان خپل لټ بدل کړ سترګې يې وغړولې ، په سرې يې سترګې ولړيدې ، په هغه يې غږ کړ:

ـ ته !؟

سرې د چاقو ګذار وکړ ايمل خان ځای په ځای خاموش شو ، هغه ژر په شا قدمونه واخيستل ، د چاقو له سره سرې وينو په ځمکه څاڅکې کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه یوې بلې کوټې ته لاړ ، سپین صندوق یې خلاص کړ ویې لټوه ، یوه ژېړه طلایي اوسپنه یې ترې واخیسته جیب ته یې واچوله.

له کوره اووت د شپې په اخره برخه کې خاموشه خاموشي شوه ، په جوماتو کې اذان وشو ، د کوچیانو رمې د لویدیځ په لور رواني وې ، خاوندانو یې د ډریه اچه په ویلو سره د سهار خاموشي ماته کړې وه.

لمر د غرونو په لمنو د ژېړ تیکري په څېر خوار وار پروت وو ، د ورځې لس بجې وې ایمل خان او مور یې په خپلو ځایونو پراته وه ، د مور له بستره یې وینو لاره جوړه کړې وه ، د ګاونډیانو ښځه راغله ، د کور دروازه یې ټک ټک کړه چا ځواب نه ورکوه.

د انګړ دروازه یې زور کړه ، خلاصه وه ، کور ته د ننه شوه غږ یې کړ:

ـ د ایمل خان مورې! غږ مې اورې؟ ګل ختو یم.

کور کې چوپه چوپتیا وه بیا یې غږ کړ:

ځانګې! وه ځانګې! د کوټې پر لور یې قدمونه واخیستل دروازه یې خلاصه کړه ، کوټه کې د وینو بوی وو هغه د وینو په لیدو وډاره شوه ، چیغه یې کړه!

ـ د ایمل خان مورې پاڅېږه! ایمل خان ته ورورېاندې شوه

ـ ایمل خانه، ایمل خانه!

ایمل خان د لاس ګوتې اوخوځولې ، ښځې منډه کړه د خپل کور سړي یې خبر کړل ، د کلي امام ښځې او سړي د دوی کور ته ورغلل ، ملا ښځې ته ورننوېدې شو د لاس رګونه یې وکتل ساه یې نه ویسته ، هغه مړه شوې وه ، کلیوالو ته یې اوویل: ښځه مړه شوې. بیا یې ایمل خان وکتو غږ یې کړ: هلئ دا ژوندی دی. یوځوان منډه کړه موټر یې کورته د ننه کړ ، هغه یې ورپورته کړ د ایمل خان مور ښځو تیاره کړه ، کفن یې ورته تاو کړل

ټولو ځانګه لټوله خو ځانګه ورکه وه ، ښځو د کور په هره کوټه کې ولټوله د ځانګې درک نه کیده.

پېښې ټول کلیوال اندېښمن کړي وو هرچا سره دا پوښتنه وه چې دا کار به چا او ولې کړی وي!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل خان لس ورځې وروسته سترګي وغړولي ، مخې ته يې ډاکتر ولاړ وو ، د هغه شونډې وښوريدې:

ـ زه چېرته يم ؟ مور او خور مې چېرته دي ؟

ډاکتر يې په سر لاس تېر کړ:

ـ ارام اوسه زويه ، مور او خور دې همدلته دي لږ وروسته به راشي.

د ايمل خان ذهن ته د هغه شپې پېښه وریاد شوه ، چيغه يې کړه! مورې، خورې!

ډاکتر هغه ته اوويل: زويه مور او خور دې راځي ارام اوسه.

لږ وروسته د جنايي پېښو څيرونکي روغتون ته راغی د هغه ترڅنګ کېناست ، له هغه يې پوښتنه وکړه: ايمل خان زويه څنګه يې؟

ايمل خان غلی وو څه يې نه ويل ، څارنوال د هغه لاس ونيو بيا يې پوښتنه وکړه:

ـ زويه په هغه شپه څه وشوه ؟

ايمل خان ويريدلی وو ، له سترګو يې اوښکي بهيدې

شونډې يې خلاصې شوې ،څوځلې يې اوويل:

ـ باز ، ګوډ باز!

څارنوال پوښتنه وکړه: زويه ګوډ باز څوک دی ؟

ـ ګوډ باز قاتل دی هغه زما مور اووژله.

څارنوال بله پوښتنه وکړه: زويه څنګه يې اووژله؟

ايمل خان هغه ته اوويل: په هغه شپه باز زموږ کور ته راغلی وو ، زما مور يې په چاړه اووهله ، کله چې ما هغه وليد نو زه يې هم په چاړه اووهلم ، په ژړا شو سلګو ونيوو ، څارنوال د هغه په سر لاس تېر کړ هغه ته يې اوويل: سمه ده زويه ژاړه مه يوه شيبه غلی وو بيا يې پوښتنه وکړه:

ښه تا باز مخکي پيژندو؟

ايمل خان هغه ته د باز پيژندلو ټول جريان اوويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې د سورګل خبره ورته وکړه ، چې هغه دوکاندار سورګل د باز ملګرى دى او د هغه دوکان يې ورته وښود.

څارنوال له ځايه پاڅيده د باز نيولو امر يې وکړ.

پوليسو هغه ځايونه ولټول ، چېرته چې باز ګرځيده خو پيدايي نه کړ ، وروسته يې سورګل ونيو څارنوال سورګل ته مخامخ کيناست ، له هغه څخه يې پوښتنه وکړه: ـ ته باز له کومه پېژنې ؟

سورګل اوويل:

باز ، باز څوک دى؟ زه يې نه پيژنم.

څارنوال مېز په لاس اووهه ، په غوسه شو هغه ته يې اوويل: ګوره سورګله ستا غونتې خلک زه ډېر ښه پېژنم دروغ مه وايه ، که دې هرڅه راته صفا ونه ويل نو بيا زه پوهيږم چې څنګه دې په خبرو راولم او بله دا چې قضيه درته جوړوم ، چې ته له باز سره په هر جرم کې شريک يې.

سورګل وډار شو ، هغه اوويل: څارنوال صيب يوه ورځ زما دوکان ته باز راغلى وو ، نور ملګري هم ورسره وه دې وخت کې دوکان ته د ښاروالى مامورين راغلل زما دوکان جواز نه درلودو ، د بندولو امر يې وکړ ، باز د دوى په وړاندې ودريد ، هغوى ته يې اوويل ، چې تاسو دوکان نه شئ بندولى ، دا دوکان زما دى ، يو چاته يې زنګ اووهه شيبه وروسته د ښاروالى مامور ته زنګ راغى ، تليفون کې وغږيدو کله چې تليفون قطع شو نو باز ته يې اوويل: ـ ښاغليه ما تاسو نه پيژندى ، له هغه څخه يې بخښنه اوغوښته ، د ښاروالى کارکونکي زما له دوکانه اووتل په دې سره باز زما ملګرى شو هره ورځ به دوکان ته راتلو.

څارنوال پوښتنه وکړه باز چېرته اوسيږي؟

سورګل غلى وو.

څارنوال مېز د قلم په څوکه اووهه ، پوښتنه يې بيا تکرار کړه.

سورګل د باز اوسيدو ځاى په اړه معلومات ورکړل

پوليسو د هغه د نيولو لپاره عمليات پيل کړل د باز ځاى يې پيداکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه له کوره تاو شول ، باز تلویزیون ته ناست وو په تلویزیون کې د امېرخان (سکرېپټ سوپر هیرو فلم) لېږدلی وو ، هغه ورته ځیر ځیر کتل.

د باز ساتونکو غږ کړ: قومندان صیب پولیس!

هغه زر له خپله ځایه پاځید ، د ریموټ بټن یې اووهه تلویزیون یې خاموش کړ ، په کړکۍ کې یې وکتل د کور مخې ته یې پنځه رنجرې ولاړې وې.

په خپلو ساتونکو یې غږ کړ: ګورئ ډزې ونه کړئ ، ځانونه تسلیم کړئ!

کسانو یې هغه ته اوویل:

- په جینی څه وکړو؟

باز جینی ته وکتل ، هغه یې په څوکۍ کې کېنولې وه. لاسونه او پښې یې تړلې وې.

هغه ژر منده کړه دوسمال یې راواخیست ، د څانګې په خوله یې کېښود هغه بې هوشه شوه.

باز خپلو کسانو ته امر وکړ: جینی لاندې زېرزمینی ته یوسئ هلته یې داسې پټه کړئ ، چې شیطان یې هم درنه ونه ګوري.

هغه د پولیسو مخې ته ورغی هغوی ته یې اوویل:

امر صیب دلته د څه لپاره راغلې یی!؟

پولیس اوویل: موږ ته ستا د نیولو امر شوی باید موږ سره خوزې ته لاړ شې.

باز وخندل

بیا یې اوویل: قومندان صیب ، نه ربنتیا امر صیب ، ما څه کړي په کوم جرم زه باید حوزې ته لاړ شم ؟

پولیس اوویل: د دې پوښتنې ځواب به حوزې کې ترلاسه کړې.

د پولیسو مشر خپلو عسکرو ته امر وکړ:

کور تلاشي کړئ ، هرځای اوګورئ!

باز وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر صیب تاسو زما کور نه شئ تلاشي کولئ!

پولیس وخندل ، هغه ته یې اوویل: موږ له چا اجازه نه غواړو ، کور به تلاشي کوو ، که ستا زړه ښه وي یا بد ، موږ ته امر شوی او ته باید قانون ته درناوی ولرې.

باز وخندل هغه ته یې اوویل: یوه شیبه !زه اوس اوګورم چې ته څنګه په ما قانون پلی کوې

ژر یې تلیفون راواخیست ، غوږ ته یې نږدې کړ یو چا سره یې خبرې شروع کړې:

بلې قومندان صیب ، څنګه یې؟

په تلیفون کې یې په زوره وخندل:

نه قومندان صیب ، خو یو کوچنی مشکل وو ، عسکر راغلي ، غواړي چې زما کور تلاشي کړي او وایې چې زه باید حوزې ته ورسره لاړ شم.

له هغې خوا دې غږ راغی ، باز ته یې اوویل: ته ورکړه تلیفون! چې دا څوک دی؟

باز ټلیفون د پولیسو امر ته ورکړ.

امر ټیلیفون غوږ ته نږدې کړ:

- بلې څوک یی ؟

له هغې خوا پرې غږ شو: قومندان ذکي.

د امر رنګ سور شو ، ژر یې اوویل:

قومندان صیب څنګه یی؟ امر کوئ ،څه خدمت وکړو ؟

قومندان ذکي هغه ته اوویل: د باز کور تلاشي نه کړئ او هغه حوزې ته یونسئ!

د پولیسو امر ژر په عسکرو غږ کړ:

- د کور تلاشي مه کوئ

- ټیلیفون کې یې اوویل سمه ده قومندان صیب په سترګو ، نور څه خدمت وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تليفون قطع شو باز ته يې ورکړ ، هغه خپلو پوليسو ته امر وکړ: سره راټول شئ حرکت کوو!

باز وخندل ، پوليس ته يې اوويل: څنګه دا د قانون په کومه ماده کې شته چې په يو تليفون دې عمليات کنسل شي؟ګوره ښه د باز په مخکې د قانون خبرې مه کوه ، زما په وړاندې قانون مانون انتن نه ورکوی.

او که موږ سره چاى څکئ بيا نو راځی ، باز ميلمانو ته د سترګو په منځ کې ځای ورکوي

د پوليسو امر هغه ته وکتل ، شونډې يې وخوځيدې ، هغه ته يې اوويل: له مانه خو د يو خاين په لاس وژغورل شوې له خدايه به دې څوک ژغوري ، په هغه ورځ چې ټول انسانان د هغه پر وړاندې راټول وي ، ته به هلته څه کوې!؟

پوليس سره راټول شول ، رنجرو ته وختل د رنجرو تر شاه خړې دوړې جګيدې ، په ګردونو کې پناه شوې.

د باز يو کس هغه ته مخامخ ودريد په لوړ غږ يې اوويل: - واه قومندان صيب واه ، نن خو ته وژغورل شوې.

ټولو سره وخندل ، باز په بربټو لاس تېر کړ شونډې يې وخوځيدې ، ويې ويل: په دې سيمه کې چې باز وي ، مچ هم د هغه له اجازې پرته هوا ته نشي پورته کيدی ،ټولو وخندل ، يوکس اوويل:

قومندان صيب په هغه جينی څه وکړو ؟

باز اوويل: نن يې څوومه ورځ ده ؟

دوی ځواب ورکړ: دوولسمه

باز بيا اوويل: زړه مو غواړي چې ديارلسمي ته يې هم پرېږدو!؟

کسانو يې اوويل: قومندان صيب ستا امر ته په تمه يو.

باز هغوی ته اوويل:

- کار يې خلاص کړئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کاله په بر سر کې یې یوې کوټې ته لاس اوږد کړ کسانو ته یې اوویل: هغه کوټه ګورئ ، د هغې کوټې په منځ کې ژورې کندې ته یې ګذار کړئ ، چې د قیامت په ورځ هم نه شي راپاڅیدئ.

ټولو اوویل: سمه ده قومندان صیب.

***

لس کاله وروسته:

باز تلویزیون ته ناست وو ، په تلویزیون کې د فرار از زندان سریال شروع وو کوټه د سیګرټو لوګو نیولې وه

د ډزو اوازونه شول ، د هغه یو کس په منډه کوټې ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

قومندان صیب پولیس ، پولیس!

باز وخندل ، په برېټو یې لاس تېر کړ ، کسانو ته یې امر وکړ ډزې مه کوئ ، پرېږده چې راشي د پولیسو مخې ته ورغی ، په لوړ غږ یې اوویل:

- لکه چې چکر ته مو زړه شوی یا مو د کور چرګان وږي شوې د دانو اخیستو لپاره راغلي یی ، که څنګه دې خوا غلط شوې یاستی؟

د رنجرې له مخکې سیټ څخه دنګ ځوان ښکته شو تورې چشمې یې له سترګو لرې کړې ، غټې شنې سترګې ، سپین پوستکی او خړ ویښتان یې درلودل.

د باز په لور یې قدمونه واخیستل ، باز ته یې اوویل:

- تا به پخوا چرګانو ته داني ورکولې ، اوس وار رارسیدلی چې د خپلو دانو بدله درته زه در کړم.

باز وخندل ، قومندانه! ستا غونټې چرګان زما بدله نشي راکولی!

قومندان د باز لاس تاو کړ ، له خولې یې چیغه ترې اوویسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز اوویل:

- ته ما پېژنې چې زه څوک یم؟ د دې کار حسابي درسره خامخه کوم.

قومندان په خندا شو ، باز ته یې اوویل: تاخو زه پېژنم چې د یوڅو ګیداړانو مشر یې او له یو څو غټو ګیدړانو سره اړیکه لرې ، خو ته ما نه پېژنې ، چې زه څوک یم؟

باز اوویل: قومندانه چې ته هرڅوک یې د خپل ځان لپاره به یې ، باز تراوسه پورې خپل پلار ته هم ټیټه نه ده ویلې ، ته نو بیا څوک یې!؟

قومندان موسکی شو ، هغه ته یې اوویل:

- بازه دا ځلې ته تېروتی یې ، ته له داسې چا سره اوختی یې ، چې پوره لس کاله یې له تاڅخه د غچ اخیستو اور په زړه کې بل وو ، نن به په دغه اور یخې اوبه توی کړم.

باز هغه ته وکتل ، ویې خندل.

قومندان هغه ته اوویل:

ته پوهېږې چې زه څوک یم!؟

زه ایمل خان یم ، ایمل خان

هغه چې لس کاله وړاندې تا ورڅخه مور او خور واخیستل.

د باز سترګې رډې وختې د مخ رنګ یې تور شو ، هغه ته یې اوویل: ته خو ما وژلی وې ،نو بیا دلته!؟

ایمل خان اوویل: زه ستا د وژلو لپاره ژوندی پاتې شوم او دلته ستا د وژلو لپاره راغلی یم.

اوس اووایه چې خور مې چېرته ده؟

باز وخندل هغه ته یې اوویل:

څه! خور دې ، خور دې یادوې!؟ هغه هلته کوټه کې ده.

ایمل خان د کوټې په لور منډه کړه

په ژاړه شو چیغه یې کړه! خورې زه راغلم ، ایمل خان ورور دې راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باز لاندې لاس وغځوه د بوټ څخه يې واړه توپانچه وويسته ، د ايمل خان په لور يې ونيوه ، يو پوليس هغه ته پام شو په باز يې ډز وکړ ، هغه په مټ ولګيدو توپانچه يې له لاسه ولويده.

په ډز سره ايمل خان شاته وکتل ، خو ونه دريد کوټې ته ننوت کوټه کې يې غږونه کړل:

څانګې خورې! خورې ته چېرته يې ؟

زه يم ، ايمل خان.

خو چا غږ نه کوه ايمل خان له کوټې څخه د باندې اووت له بغل څخه يې توپانچه واخيسته ، د باز په لور روان شو.

باز په زوره خندل: ايمله بچو خور دې پيداکړه؟

ايمل خان له ډېرې غوسې سور اوښتی وو ، باز ته ورنږدې شو چيغه يې کړه!

قاتله خور مې چېرته ده؟ په هغې دې څه وکړل؟

باز په مسخره يې ډول هغه ته ويل:

ـ خو کوټه کې ده کنه ، قسم دی چې کوټه کې وي.

ايمل خان بيا کوټې ته منډه کړه ، کوټه کې يې څوک پيدا نه کړل.

هغه باز په ځمکه ګذار کړ ، د باز په ټيې ځای يې پښه کېښوده ، په هغه يې چيغه کړه: اووايه خور مې چېرته ده؟ کنه مغزه دې شيندم.

باز سترګې ورپورته کړې ، ايمل ته يې اوويل:

ـ خور دې کوټه کې ده ، خو که غواړې ځان سره يې بوځې ژوندی يې نشې بيولی ، يوازې هډوکي به يې له ځان سره يوسې ، موږ هغه راوسته څو شپې مو وساتله خو نور يې موږ ميلمه پالنه نه شوای کولی ، کوم ځای ته چې بايد تللی وای هغه ځای ته مو ولېږله.

د ايمل خان له سترګو اوښکې راغلې ، په باز يې د سوکانو او لغتو ګذارونه وکړل ، په هغه يې چيغې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- قاتله زه تا ژوندی نه پرېږدم

پولیسو ایمل خان ونیو ، هغه ته یې داډ ورکوه او د ارامیدو سپاربښتنه یې ورته کوله

ایمل خان څو شیبې له تولو لرې ولاړ وو ، باز د رنجرې تاير ته تکیه وهلې وه ، لاسونه یې شاته تړل شوي وه له خولې یې وینې بهیدې.

هغه ایمل خان ته غږ کړ: راشه چې له نورو دې خبر کړم.

یو پولیس وروړاندې شو ، هغه ته یې اوویل: خوله دې بنده کړه.

باز اوویل:

- زه غواړم له ایمل خان سره خبرې وکړم.

پولیس ایمل خان ته ورغی ، هغه ته یې اوویل:

- قومندان صیب مجرم کس غواړي له تاسره خبرې وکړي. ایمل خان ورغی د هغه مخې ته کېناست ، باز هغه ته اوویل:

- ایمل خانه واوره ، چې له نورو دې خبر کړم ، په دې خو ته هم پوهیږې چې مور او خور دې ما دوزخ ته لیږلي خو په دې نه پوهیږې ، چې پلار او تره دې چا دوزخ ته لیږلي؟

ایمل وروړاندې شو ، سترګې یې له قهره ډکې وې ، هغه ته یې اوویل: ستا مطلب څه دی! غواړې چې څه اووایې؟

باز په خندا شو ، هغه ته یې اوویل: پلار او تره دې هم ما دوزخ ته لیږلي ، مطلب دا چې ما وژلي ما.

- کله دې چې تره له کابل څخه راتلو په کوم موټر کې چې هغه وو ، ډرایور یې زموږ کس وو ، هغه موږ ته زنګ اووهه ، چې غوښنه مو دروان کړي همملته ودرېږئ ، چې درته ویې سپارم ، له غوښې څخه یې مطلب ستا تره وو ، کله چې سیدکرم ته راورسیدل ، موږ په لاره کې ورته مخکې شوو ، هغه مو نه وژلو خو ډېر شاالا انسان وو ، هغه په موږ ډزې وکړې ، زما بل ملګری یې ټپي کړ ، وروسته مو هغه ونیو او په دا سر سر مو اوويشت ، په لاره کې د پوستې کوم قومندان چې وو هغه سره ما معامله کړې وه ، داسې چې هغه به ماته خنډ نه جوړوي او زه به ورته هره ورځ د ترلاسه شوي مال نیمایي برخه ورکوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او پاتي شوه د پلار خبره دي ، کوم بم چې په جومات کې والوت هغه ما طالبانو ته د پنځه ویشت لکه کلدارو په بدل کې ځای پر ځای کړی وو ، او په هغه جومات کې ستا بدبخته پلار هم وو ، چې اسمان ته یې وزرې پورته شوې.

ایمل خان په ژړا وو هغه ته یې ویل:

قاتله، قاتله دا ته څنګه انسان یې په اوجود کې دې زړه دی که کوم بل څه دي!؟

په لاس کې یې توپانچه وه له ډېرې غوسې یې لاسونه رپیدل ، د توپانچې ماشه یې کش کړه.

باز چیغې کړې!

ـ نه ، ته ما نشې وژلی ، زه غواړم د قومندان ذکي سره وغږیږم.

ایمل خان اوویل:

ـ ستا وخت پای ته ورسید عزرایل نن ستا مېلمه دی ، او په جهنم کې به د قومندان ذکي سره وغږیږې.

له عسکر څخه یې د باز توپانچه واخیسته ،د باز په سر یې ونیوله ، هغه ته یې ویل:

ـ ته قاتل یې د ډېرو انسانانو په وینو دې لاسونه سره دي د ژوندی پاتې کیدلو وړ نه یې ، که ستاسو غونتې انسانان په نړۍ کې نه وای ، دنیا به د مینې ځای وو، ژوند به له محبته ډک وو.

د توپانچې ماشې ته یې فشار ورکړ ، په ځمکه درب شو

سری اوغورځید ،د باز له بدن څخه ساه اووته

ایمل خان غږ کړ: عسکره!

عسکر په منډه ورغی: امر کوه قومندان صیب!

ایمل خان هغه ته اوویل:

د دې سړي په دوسیه کې ولیکه چې د پولیسو له ورتللو مخکې یې ځان وژنه کړې وه.

پولیس اوویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمه ده قومندان صیب ، امر مو پرځای کېږي.

ایمل خان د کوټې پر لور لاړ ، د کوټې تل یې رابرسېره کړ د انسان هډوکي او کوپړۍ پکې پراته وه.

د کوپړۍ لاندې د اوسپنې سپین ځنځیر وو.

ایمل خان دیوال ته تکیه اووهله.

د ځنځیر په لیدو تېر وختونه وریاد شول ، د ښانکې هغه خوشحالي چې ده ورته ځنځیر ورکړی وو ، وریاده شوه له سترګو یې اوښکې بهیدې.

د ښانکې هډوکي یې له ځایه ټول کړل، د پلار، مور او تره قبرونو ترڅنګ یې ښخه کړه.

ایمل خان د دوی په قبرونو ودرید او ویل یې:

ـ ښانکې، مورې، پلاره، کاکا نن ما ستاسو قاتل اووژه. زه پوهیږم چې نن به ستاسو روحونه ارام شوې وي.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنو لوستونکو!!!

خپلې نیکې مشورې مو په لاندې ادرسونو را سره شریکولی شئ:

د موبایل شمیره - ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

فیسبوک پانه - Faizullah Amin

واتس اپ شمیره ـ ۰۷۷۰۱۶۷۱۱۱

ایمیل ادرس – Aminafghan1999@gmail.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library